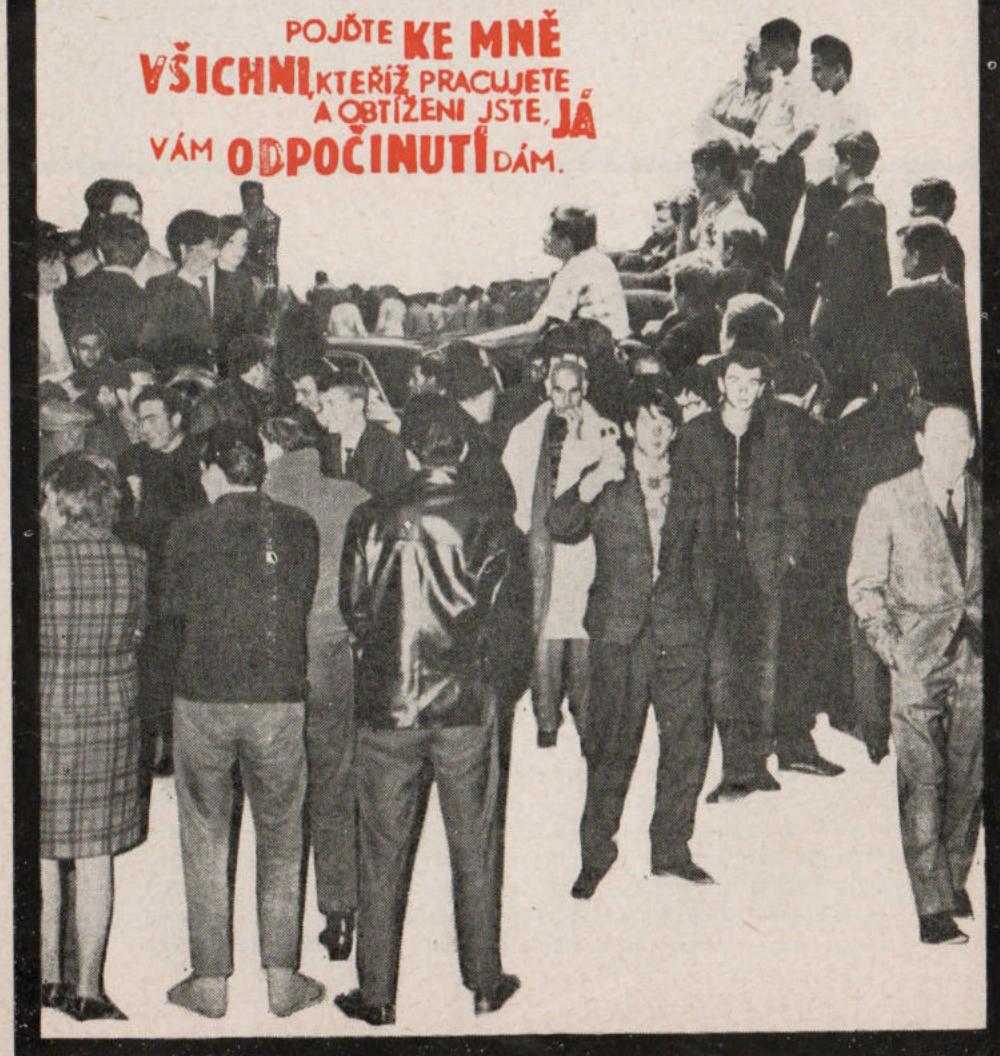

živá SLOVA

3

1969

POJDE KE MNĚ
VŠICHNI, KTEŘÍŽ PRACUJETE
A OBŽÍŽENI JSTE, JÁ
VÁM ODPOČINUTÍ DÁM.

3
1969

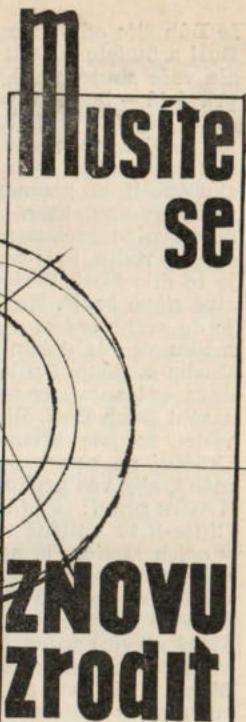
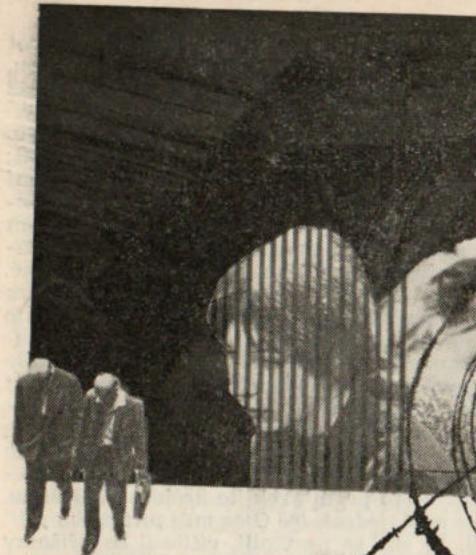
Z OBSAHU:

Musíte se znovuzrodit (dokončení)	1
Pismákum (pokračování)	4
Film života	6
Naše setkání s B. Grahamem	6
Spolupracovník radosti	7
Jozíáš (2. pokračování)	8
Lekáři o Golgotě	10
Rozhovor s R. Cliffom	11
Křesťan a rodina	13
Byl nalezen Noemův koráb?	17
Kde bydlíš?	18
Po stopách apoštola Pavla	19
Myšlenky o chvalořečení	23

ŽIVÁ SLOVA

ČASOPIS KŘESŤANSKÝCH SBORŮ V ČESkoslovensku

Vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. — Adresa redakce: Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na půl roku 15,— Kčs, jednotlivá číslo po 5,— Kčs. Administrace časopisu: Josef Holubec, Trávníky 1432, Vsetín. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšiřuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. Reg. číslo R 5078

(DOKONČENÍ PROSLOVU B. GRAHAMA)

Clověk v sobě nemůže vytvořit tak kvalitní život který by jej uschopnil vstoupit do nebeského království — ten musí přijít shůry, od samého Boha. To je víc, než změnit prostředí. Mám hodinky, které nejdou a nevím proč. No dobré, řekl jsem si, nosím hodinky na pravé ruce a nejdou, potřebují jistě změnit ruku. Dám je tedy na levou ruku a pak jistě půjdou. Změním jejich prostředí. Ale ony jdou špatně dál, ukazují špatný čas, něco uvnitř nejde — jejich mechanismus potřebuje opravu. Změňte prostředí a zůstanete stejnými. Potřebujete, aby ve vás byla provedena oprava a tato operace je způsobena Duchem svatým a nazývá se znovuzrození. Mnozí protestují a říkají: mám křesťanské rodiče, v křesťanském sboru jsem byl vychován — cožpak to nestačí? Ne! NOVÝ ROD SE NEDÁ ZDĚDIT. Nepochází z masa a krve. Nejde o tělesnou změnu. Toto zrození nepřidává a neubírá nic z vašich rozumových, mravních a citových vlastností. Ale znovuzrození dá nový smysl vašim citům. Milovali jste i předtím, ale vaše láska se točila kolem vašich přání a zálib. Po znovuzrození začnete milovat svého bližního. Znovuzrození je změna citů. Je to sjednocení duše s Kristem. Kristus přijde k vám skrze Ducha svatého a vy se budeste podletět na Božím životě.

Na počátku byl člověk a Bůh spojen, ale hřích se postavil mezi ně a oddělil člověka od Boha. A proto přišel Kristus, aby zemřel na kříži, vstal z mrtvých a žije, abychom, vy i já, kteří jsme byli mrtví ve vinách a hříších, mohli být přivedeni do styku s Bohem, aby nás Boží život znova obživil. Od té doby, co jsem přijal Krista jako svého Spasitele, proudí mnou duchovní život, podobný mýme. Mám moc milovat Jej, přijímat novou radost a nepoznaný pokoj. Celý můj život se mění, můj krok má nový elán a má duše je radostná. Tím nechci říci, že by pak už nebylo problémů. Bůh nebene naše problémy. Dokonce je možné, že po vašem setkání s Kristem vašich problémů přibude, ale budete mit sílu a moc čelit jim. Máte nový život — život z Boha a bible praví,

že Bůh žije od věčnosti – do věčnosti. Přijavše Krista, byli jste vstípení v život Boží a budete žít tak dluho, jako Bůh sám. Vaše tělo zemře a půjde do hrobu, ale vaše skutečné já, vaše osobnost, vaše duše, vaše inteligence, paměť – vaše pravé já – bude žít vždy v Bohu. Byli jsme přijati do Boží rodiny.

TO JE NOVÉ NAROZENÍ. – JSTE ZNOVUZROZENI? Reknete snad: jak to jen udělat, abych se narodil znovu? Nikodem položil také tuto otázku, řekl: „*Kterak mohou tyto věci být?*“ Henry Clay řekl jednou, že nevěděl z osobní zkušenosti, co znamená změna srdce, o které mluví křesťané, ale viděl v Kentucky rodinu, které byly už dluho zneprátněny, jak se smířily následkem duchovního probuzení a prohlásil, že síla, která mohla způsobit smíření rozdělených rodin, byla nadpřirozená. Souhlasím s Henry Clayem. Je to nadpřirozené, je to dílo Boží. Bible říká: „*Byli jste zplzeni z neporušitelného semene, skrze živé slovo boží*.“ Káži vám i tento večer pravdu, slovo Boží. Styšte je, přijímáte je do svého srdce, a jestliže je chcete přjmout v pokání a s vírou, v tom okamžiku ve vás dokončí své dílo znovuzrození. Celý proces znovuzrození je dílo Ducha svatého. Podle Jana 1:12 je vyloučeno, abychom řekli Bohu: „*Pane, chei dnes být znovuzrozen*!“ Tak se to neděje. Nemůžete přijít, jedině, že by vás zasáhl Duch Boží. Bible učí, že Duch svatý usvědčuje z hříchu – napřed musíte vědět, že jste hříšníci. Jestliže víte, že jste padli, že jste nezachovali Jeho „kázání na hoře“, že jste nežili životem Kristovým, pak Duch svatý vás přemáhá, aby vás probudil, že jste hříšníci. Je to první krok ke království Božímu. Kristus praví: „*Zádný nemůže přijít ke mně, jedině, leč Otec můj přitrhl by jej*.“ Cítíte-li se vnitřně nešťastní a víte-li, že jste se provinili, cítíte-li se hříšníky v očích Božích, je na místo, abyste se radovali, poněvadž Duch Boží vám chce ukázat, že potřebujete Spasitele. Nikdo nemůže přijít ke Spasiteli, aniž by byl usvědčen, že je hříšník. Konečně nám bible praví, že Duch svatý připravuje srdeč. Tak jako rolník zpracovává zemi, dříve než do ní zaseje zrno, tak Duch svatý otevírá srdeče, připravuje je a pak je táhne ke Spasiteli.

Ale je třeba, abyste věděli, že jestli chcete, můžete výzvu Boží odmítnout. Mnozí z vás jsou připraveni tak učinit. Duch Boží vám praví, abyste šli ke Kristu, ale vy vzdorujete. Vaše pýcha vám brání. Pravíte: „*Přijmu-li otevřeně Krista, co řeknou lidé?*“ Vaše hrdost vás nutí k odporu. Možná, že je tím vinen nějaký zvyk, který nechcete opustit. Snad nemáte dost odvahy, abyste se postavili proti svému okolí. Obáváte se, abyste nemuseli vydat svědectví ve svém úřadě, ve svém skladě a to vás leká, bojíte se, že byste přišli o svou popularitu a vzdorujete Duchu svatému.

Musím vás varovat. Duch svatý postupuje jako příliv a pak se vráci. Uděláte lépe, půjdete-li ke Kristu, pokud vane vítr Duchu.

Pán Ježíš řekl: „*Vítr, kam chce věje*.“ On použil tohoto podobenství o větru. „*Vítr kam chce, věje, tak je každý, kdo se z Ducha narodil*.“ Všimněte si, že vítr je svrchovaný, je živlem, který je nezávislý a přitom se nedá kontrolovat, nepta se nás na náš názor, když začne hvízdat. Nelze jej regulovat podle naší vůle. Podobně je tomu s Duchem. Vítr kam chce, věje, kam se mu líbí, kdy se mu líbí a jak se mu líbí. Nemůžeme jej řídit. A pak – vítr nelze zastavit. Přijde-li vichřice, kdo jí může vzdorovat? Když přichází Duch svatý, dovolíme Mu, aby nás pronikl, vyhodí do povětrí naši přirozenost, hasí naši vzpurnou vůli, odstraňuje každý odpor. Vítr mění sílu. Může se pohybovat tak jemně, že sotva hýbe listy, ale v jiném okamžiku je jako proud tak mocný, že je na kilometry slyšet jeho hučení. Stejně je tomu s Duchem svatým v Jeho díle znovuzrození. U některých osob je Jeho působení tak jemné, že okolí o Něm nic neví, u jiných Jeho činnost je tak mocná a zřejmá, že nikdo nemůže pochybovat o Jeho zásahu a nemůže na Něj zapomenout.

Dílo Ducha svatého má mnoho proměn a projevuje se vždy novým způsobem. Vítr je tajemný, nepotřebuje analyzovat člověka. A tak činnost Ducha svatého je tajná. Proto vám nikdy nemůžeme dokonale vysvětlit znovuzrození. Snažím se vysvětlit vám je částečně, ale činnost díla Ducha svatého zůstává tajemstvím. Nechápu, jak a proč se může někdo zvednout v hloubi této arény a jít kupředu a prohlásit, že opouští hřích a přijímá Krista a je v okamžiku změněn, laskavě přijat Otcem pro Krista, který zemřel na kříži.

Ale vím, že se to stává. Je to tajemná činnost Ducha svatého. Je to to, co tolik reportérů nedovede pochopit. Nemohu rozumět tomuto tajemnému životu znovuzrozující moci Ducha svatého, která dovede obnovit, napravit život. Je velký počet mužů a žen, kteří se stali novými lidmi v Ježíši Kristu, ale nedovedou to vysvětlit. Nemůžeme to rozebrat. Nemůžeme to zcela popsat. Víme jen, že jsme byli změněni. Slepý, kterému Pán Ježíš otevřel oči, nedovedl vyložit, jak se to stalo. Když se ho farizejové tázali, jak k tomu došlo, odpověděl: „*Nevím, než to vím, že byl slepý, nyní vidím*.“ Vítr je nepostradatelný. Když bylo stálé bezvětrí, rostlinstvo by zahynulo. Mnohem víc to platí o Duchu svatém. Bez něho by se každý duchovní život zastavil. Vítr je ozdravujícím činitelem. Po každé, když lékař posílá své nemocné do hor nebo k moři, počítá s očistnou mocí větru, aby se jim vrátily sily.

Pojďte dnes ke Kristu a dejte Mu svůj život. Obnoví vaše síly, dá vám nový život a novou odvahu, novou radost ze života. Předělává a mění. Je to dílo Ducha svatého. Je to Boží působení na naši duši. Jsem přesvědčen, že obrácení je proces. Bezpochyby to byl dlouhý proces ve vás, než jste se rozhodli a bude to ještě po vašem rozhodnutí celá křížová výprava. Pokud jde o znovuzrození, jsem přesvědčen, že se děje v okamžiku. Můžete k němu přijít nyní, ve chvíli pokání a víry. Je to náhlé dílo Ducha svatého.

JSTE SI JISTI, ŽE JSTE ZNOVUZROZENI? Jestliže nejste, dovolte Mu, aby teď změnil vás život, aby z vás učinil nové stvoření v Kristu. Jste si jisti, že vám bylo odpuštěno? Jste si jisti, že půjdete do nebe, kdybyste měli umřít?

Ve Florencii byl velký kus mramoru. Více sochařů jej chtělo zpracovat, ale marně. Bylo do něho tolíkrát udeřeno dlátem a kládinem, že neměl už žádnou formu. Konečně byl pověřen Michelangelo, aby se jím zabýval. Nechal postavit kolem kusu mramoru boudu a sám se v ní zavřel. Pracoval tam 18 měsíců, skryt před zvědavci. Konečně pozval své spoluobčany, aby si prohlédli jeho dílo z beztvárné hmoty, pokažené ostatními sochaři. Tak vznikla vznášená postava Davida, která je nyní jednou ze slavných ozdob Florencie.

Kristus se může zmocnit životů, které znetvořil hřích, a proměnit je k Svému obrazu. Chcete Mu dovolit, aby to učinil? Snad říkáte: „*Ale co mám činit?*“ – Máte říci Bohu: „*Jsem hříšník a zanechávám svých hříchů*.“ Máte říci Kristu dnes: „*Přijímám Tě jako Spasitele a Pána!* Jsem rozhodnut zapřít sebe, vzít kříž a následovat Tě, a to za každou cenu. Chci Tobě náležet, chci se stát členem Boží rodiny a to nyní!“

Učinili jste už tento krok? Můžete být členem některé církve anebo ne. Můžete být zbožný a dobrý a nebo naopak podobný lotru na kříži. Můžete být židem nebo pohanem, na tom nezáleží, oč vás žádám dnes večer je, abyste přišli a dali svůj život Pánu Ježíši Kristu a narodili se do Boží rodiny, aby vaše hříchy byly odpuštěny a abyste se stali novým stvořením v Kristu.

Pojďte ke Kristu. Ne ke mně. Nezvu vás já, je to Duch Boží. Jsme vyslanci Kristovi, jakoby Bůh skrze nás žádal, prosíme na místě Kristově: SMIRTE SE S BOHEM.

POZORUHODNÉ JUBILEUM

Šedesát let – to je krásné výročí!

A letos bylo tomu právě tolik let, co se započala práce našich sborů v Třanovicích.

Na první shromáždění, na zvěstování evangelia v této obci i na celém Ostravsku a na to, jak se desítky lidí odevzdávaly Pánu, vzpomněli při slavnostním shromáždění z něhož je i obrázek na 3. str. obálky, bratři J. Mrázek a A. Rodowski. V pozadí fotografie je dům bratra P. Michalíka, kde se konaly první shromáždění a kde Pán zesílil své požehnání až dodnes.

Všem věřícím v Třanovicích i na okolí přejeme do dalších let, pokud z milosti Boží zde budeme, mnoho nových zájitzků v obecenství s Pánem slovy epištoly Kolossenským 1:3-11. , -jos

Biblické učení o spasení (Pokračování)

II. VYVOLENÍ

Vyvolení, doslověně *vybrání*, nebo *vyzdvížení* je jedním z těžko pochopitelných učení Písma. Je to proti přirozenému pohledu člověka na otázku spasení a někteří křesťané dokonce popírali samozřejmý význam toho, co bible o tomto předmětu hovoří, protože cítili, že „nemůže mít to, o čem se zdá hovořit“. Nejsme povláni k tomu, abychom rozuměli všem Božím cestám, ale máme přijímat to, co bible učí, a to i tehdy, když to „nesedí“ lidskému myšlení. Říci, že si Bůh vybírá ty, o nichž před časem věděl, že si vyberou Jej, to neznámená vyvolení Bohem – bylo by to pouhé Boží orazitkování lidského vyvolení. Je pravdou, že člověk má svobodnou vůli a musí věřit v Pána Ježíše Krista, aby byl spasen. Ale také je pravdou, že Bůh některé lidí vybral, aby byly spaseni. Nikdo si nezasloužil, aby byl spasen, a tak Bůh ve Své milosti některé vybral a dal Kristu (Jan 6:37). Nikde však není řečeno, že byl někdo vyvolen k zahynutí. Jezero ohnivé bylo připraveno pro dábla a jeho anděly. Bůh tam nikoho „neposlal“. Lidé tam jdou, protože odmítli Krista.

Rímanům 9. kap. je klasickou pasáží o vyvolení, i když ne o věřících v církvi. Je tam řeč o andělích, Izraelovi a dokonce i o Kristu jako o vyvolených, vybraných (1. Tim. 5:21; Iz. 45:3, 4:1; Petr 2:6).

Křesťané jsou nazváni *vyvolenými* v ep. Rím. 8:33; Kol. 3:12; 1. Petr. 1:2. Poněvadž ani jeden si nezasloužil spasení, není to nehezké od Boha, vybral-li si některé k tomu, aby byli spaseni – pominut jiné. Tito „jiní“ jsou zodpovědné bytosti, které odmítly evangelium z vlastního rozhodnutí. Vyvolení je povzbuzením pro věřícího, že ať se s ním stane cokoliv, všechno má svůj účel v Božím plánu.

Být vyvolen je pobídkou ke službě, která nás „drží nad vodou“, jdou-li věci neúspěšně.

Nejdůležitější ze všeho je to, že vyvolení vyvýšuje svrchovanost Boží. Kdo má obtíže s pojmem „*vyvolení*“, měl by prosit Boha o moudrost a s pomocí konkordance prostudovat taková slova, jako *vyvolit, vybrat, předurčit*.

Předurčení se více vztahuje na přizpůsobování se Kristu než vyvolení (Rím. 8:29) a přijetí za vlastního (syna) (Ef. 1:5).

III. POVOLÁNÍ

„Kteréž pak předzřídil, těch i povolal“ (Rím. 8:30). Prostředkem k povolání je evangelium (2. Tes. 2:14). Povolání je aktem, již Bůh zve lidi ke spasení. Má všeobecný a také účinný aspekt.

Všeobecné povolání – zve všechny lidi, aby přišli k Bohu. Je příbuzné s tažením všech lidí ke Kristu (Jan 12:32). Mnozí totiž všeobecné volání odmítou a budou za to voláni k zodpovědnosti (Žid. 12:25).

Povolání účinné nebo působivé končí jistým spasením. Je totožné s přijitím, přitržením u Jana 6:37, 44. Ty, které Otec dal Svému Synu, rozhodně přijdou ke Kristu a On je přijme. Nikdo není přinucen přijmout evangelium, spíše vyvolení jsou učiněni ochotnými tak učinit. Věřící, takto Bohem povoláni, jsou i oslaveni – tak jistý je výsledek spasení (Rím. 8:30, 39). Ten, kterýž povolává, se vši určitostí tak i učiní (1. Tes. 5:23, 24).

Zatímco výsledek povolání je jistý, prostředkem k povolání je evangelium, proto křesťané musí kázat evangelium. Lidé, kteří evangelium neslyšeli, budou souzeni podle svého svědomí a zbytku původních pravd (jež většina civilizací uchovala od sta-

rodávných dob i uprostřed velkých odchylek). Soudce celé země bude jednat správně ve vztahu k témuž pořádku národnímu; bezpochyby je jeho odpovědnost mnohem menší než toho, kdo Krista zamítá a to v křesťanské zemi, kde je mnoho kázání o Boží milosti v Pánu Ježíši, kde si každý může opatřit bibli i jinou křesťanskou literaturu.

IV. USVĚDČUJÍCÍ DÍLO SVATÉHO DUCHA

Bez díla Ducha svatého by nebyl nikdo spasen. Ve svém přirozeném stavu lidstvo je mrtvo v hříších (Ef. 2:1-3) a oslepeno Satanem (2. Kor. 4:3, 4). „Přirozený člověk“ nechápe (nepřijímá) věci Božího Ducha (1. Kor. 2:14) a ani jeden z nich nehledá Boha (Rím. 3:10, 18). Nátlaky na lidi, oddělené od modlitby a kázání evangelia, často končí vyznáním o spasení, která však nejsou opravdová.

Svatý Duch v dnešní době obviňuje (usvědčuje) hříšníky na celém světě z hříchu, spravedlnosti a soudu (Jan 16:8). Nejdříve jsou hříšníci usvědčeni z jednoho velkého hříchu – z nevěry v Krista (Jan 16:9). Pak ze spravedlnosti, protože Kristus jde k Otcí (v. 10). Při pohledu na větu „protože já jdu k Otcí a již mne více neuzříte“ je dvojí výklad: ten první – Kristův odchod k Otcí ověřuje Jeho spravedlnost (i když zemřel smrtí zločince na zlořečeném dřevě). On Je u Otce, nevidaná korouhev spravedlnosti, jako oslavěný člověk. Druhý výklad – Kristus usvědčoval lidi z hříchu, dokud byl zde, na zemi. Když odešel, pokračuje v Jeho díle svatý Duch.

Nakonec jsou lidé obviněni ze soudu (v. 11). To poukazuje na soud Satana na kříži. Byl-li vůdce hříchu takto souzen, je jisté, že jeho následovníci též budou souzeni pro svou účast na jeho světském systému (bez ohledu na to, zda vědí o tom, že satanovo dílo konají nebo ne).

Praktické poučení, které z toho plyne pro nás, je to, že svatý Duch koná totiž usvědčování skrze život čistých, připravených a povolných nádob. Nepracuje v prázdnou, ale v křesťanech. Nežijeme-li pravý křesťanský život, překážíme tím Duchu svatému v Jeho usvědčujícím díle.

V. PODMÍNKY SPASENÍ

„Věř v Pána Ježíše Krista a budeš spasen...“ Sk. 16:31). Toto jsou „podmínky“ spasení. Lidé se snášili celá staletí dodat všechny možné způsoby skutků a obřadů k tomuto jednoduchému evangeliu – dodatky mohou jenom rušit skutečnost, že spasení je z pouhé milosti skrze víru a nic víc k tomu (Ef. 2:8, 9).

Pokání je částí víry, poněvadž nikdo nemůže opravdově věřit nebo mít víru bez změny své mysli. Pohnutí myslí, vztušení může někdo mít při obrácení, ale to není nezbytné. Myšlenka, že někdo má plakat a „promodlit se skrz“ nemá skutečného, biblického základu. Některí lidé rádi činí ústní vyznání, křest vodou, vládu Páně či jiné věci součástmi spasení. Ale ony nejsou jimi. Jsou to vlastní důsledky spasení, ale jedině VIRA je tou cestou, skrze niž nám Bůh milostivě udílí spasení – nepožaduje se nic víc.

Ale co je to víra? Typickou, věký trvající definicí víry by mohl být „souhlas myslí s tím, co jiný prohlašuje“. Ale v duchovním smyslu spisitelna víra zahrnuje mnohem více, než prostý souhlas. Bůh zjevil Svou lásku a křesťané vyprávějí zvěst evangelia. Věří-li ten, kdo poslal vše, ve svém srdci právě tak, jako ve své hlavě, má víru. Víra, důvěra a klidné spolehnutí na Boha, to jsou aspekty víry. Víra je rukou srdce, která se vztahuje, aby přijala bezplatný dar spasení. Jen Duch svatý může člověku udělit pravou víru. A to za tím účelem, aby Bůh byl oslavěn a žádný člověk neměl příčinu k vychloubání. Víra pochází ze slyšení (včetně čtení) Božího slova (Rím. 10:17). Je založena na Božím svědectví o Jeho Synu (1. Jana 5:7-9). Mluvíce nebo kážice evangelium, měli bychom posluchačům dát něco, na čem by jejich víra mohla spočívat, totiž ty dobré zvěsti o spasení skrze víru v Pána Ježíše Krista. Duch svatý neusvědčuje lidí ani tak skrze naši osobnost, jako skrze samé Slovo. Je proto výsadou každého křesťana „kážat Slovo“, když ne na pódium, ale určitě v denním životě.

(Pokračování příště)

Připravil OKI

FILM ŽIVOTA

Dnú našich let bývá sedmdesát let
a jsou-li v plné síle, osmdesát.

Zalm 90:10

Přírodovědci pracně fotovili film, jímž zachytily vzrůst jisté bylinky. Její vzkličení, když pronikla povrchem země, slabounké stéblo, jeho zelení, vyrazení poupat, tvoření květu až po zrání ovoce. Pak její vadnutí a konečný zánik... Ačkoli ty mnohé záběry si vyžádaly dlouhý čas filmování, promítání filmu se všemi detaily trvalo sotva několik minut.

Kdyby někdo chtěl zfilmovat celý život člověka, pak by na to potřeboval 80 i více let. Filmování by začalo narozením chlapečka. Pak by pokračovalo při vzrůstu kojence na dítě, z dítěte na chlapce, z chlapce na mládence a konečně z mládence na muže. Ten stárne, na tváři se objevují vrásky, vlasy šediví, postava se nakloňuje, až je zde stařec. Končí se běh jeho života. Film začíná kolébkou a končí rakví.

Kdyby se každý měsíc provedly jenom dva záběry, pak by jich bylo za rok 24, za 10 let 240 a za 80 let celkem 1920. Promítání 24 záběrů trvá asi jednu sekundu. Celý film života by se tedy promítal ani ne půl druhé minuty.

Otřásající je ukázka rychlosti života. To však není objevem filmu, bible to předpověděla již před dvaapůl tisící roky: „Vždyť tisíc roků je v tvých očích jako včerejší den, když zapadl... (lidé) pomíjí jako tráva. Zrána vykvétá a raší, k večeru zkosená usychá“ (Zalm 90:4-6 př. Dr. Z.).

Takový je člověk z jednoho hlediska. Jinak se jeví z pohledu víry v Pána Ježíše Krista. Život

Naše setkání s BILLY GRAHAMEM

S některými názory B. Grahamu jsme se seznámily v minulých číslech tohoto časopisu a moc se nám líbily. Proto jsme využily příležitosti osobně ho poznat u příležitosti evropské konference baptistů ve Vídni v srpnu letošního roku.

Již při příjezdu do Vídni přivítaly nás veliké plakáty, zvoucí na přednášku Billyho Grahama. Zdálo se nám, že celá Vídeň žije touto událostí. Cestou městem zastavovali nás mladí lidé a nabízeli nám pozvánky na jeho přednášku.

Setkání s tímto Božím mužem zanechalo v nás hluboké vzpomínky. Sály, naplněné tisíci lidmi, ztichly při vstupu vysokého a štíhlého muže, z jehož tváře vyzařovala láska, směrující ke všem lidem, z jeho vystupování byl znát zvláštní Boží klid a požehnání, které se pak při jeho proslovu přenášelo na všechny posluchače.

Billy Graham se ve svých kázáních zamýšlil hlavně nad problémy moderního člověka, které shrnul do čtyř bodů: osamocení, prázdnota, vina a strach ze smrti. Jedině Pán Ježíš může naplnit prázdná srdce a odstranit všechny problémy člověka. On změní samotu v obecenství, společnost s Bohem a ostatními věřícimi; On změní prázdnou v plnost pokoje a požehnání; On odstraní po-

cit vinu a dá jistotu odpusťení hřichů; a tím také zbaví člověka strachu ze smrti.

Žijeme v době velkých sociálních, technických i náboženských změn. Zatímco nás dědečkové neměli ani představu o některých, pro nás nyní samozřejmostech, my žijeme v době letu člověka na Měsíc. Existuje však něco, co se nemění a trvá od věčnosti do věčnosti (Žid. 13:8). Především je to Boží přirozenost, pro niž neexistuje minulost neb budoucnost, ale stálá přítomnost. Dále je to Boží slovo; tráva uvadne, květ opadne, ale ono trvá na věky. Je to živé slovo, jež má silu působit na lidská srdce! Nemění se také lidská přirozenost – lidské srdce je přepracováno. Často jsme křesťany jen navenek, ale v srdci máme hříšné myšlenky. Takové jednání je pokrytecké.

Nemění se také cesta k osobnímu spasení. Abych byl spasen, musím věřit celým svým srdcem, věřit jako dítě, vždyť Pán Ježíš řekl: „Neobráťte-li se a nebudelete-li jako pacholátko, nikoli, nevezjete do nebeského království“ (Mat. 18:3).

Svou službu ukončil Billy Graham výzvou ke všem přítomným, kteří ještě nejsou znovuzrozeni. „Jaká by to byla tragédie, kdybyste odsud odcházeli bez Boha!“ Mnozí uposlechli tohoto vyzvání a přišli dopředu, aby pak mohli odejít s jinými bratry a činit pokání ze svých hřichů.

Nás, věřící, Billy Graham povzbuzoval, abychom o Pánu Ježíši svědčili nejen slovy, ale hlavně svým zájmem o lidí, svou laskavostí, úsměvem, čestností.

Cítíme, že jen nedokonale dovedeme vám sdělit své dojmy, které jsme si odnášely z návštěvy Vídni...

L. R. a B. Š.

věřícího není pomíjející a časný, nýbrž trvalý a věčný. Pán Ježíš o tom řekl: „Kdo slyší mé slovo a věří tomu, kdo mě poslal, má věčný život; před soud nepřijde, ale přešel ze smrti do života“ (Jan 5:24 - Žilka). Nebot, až „zazní polnice, mrtví budou vzkříšeni jako nepomíjející... Pomíjející tělo musí být oděno v nepomíjejícnost a toto smrtelné oděno v nesmrtevnost“ (1. Kor. 15:43 a 52-53 - Žilka).

A kdyby promítání filmu života za 80 let trvalo jakkoliv dluho, kdyby byly zachyceny důkladně mnohé události života, přece žádný kameraman nezachytí ani poutý detail toho na věky trvajícího, nikdy nevzdoucůho a nezanikajícího života, který je z Boha.

Upr. ed. u.

SPOLUPRACOVNÍK RADOSTI

Sme spolupracovníkmi na vašej radosti.

2. Kor. 1:24.

Posledný potlesk diváků slávnej speváčke doznieva. Reflektor sa stáča na pána v bezchybnom fraku, ktorý okrídlenými krokmami vesluje k mikrofónu. Jeho žiariaci smiech vyvoláva potlesk — konferenciér. Miláčik publiku! Jeho vtípy vyvolávajú salvy smiechu, sú ostré ako britva — ľudia sa najlepšie zabavia.

„Vydarený večer“ — písali denníky. Spolupracovník radosti? Kto po 14 dňoch ešte oňom hovoril? Salvy smiechu došumeli, noviny niekde ležia...

Keby bol apoštol Pavol prinášal podobnú radosť, tak by dnes už nikto oňom nehovoril, jeho reči by boli dávno zabudnuté.

Táto radosť, ktorú prinášal apoštol Pavol, je radosťou ľudí, ktorí boli odsúdení na celú věčnosť a ktorí len skrže Bohu vzácnu oběť Kristovu smú predstupovať pred Božiu tvárou. Kto pochopí, čo to znamená? Smieš to i ty oznamíť iným. Ak tak činíš, v Božích očiach si spolupracovníkom radosti.

J. Č.

NAPLNĚNÍ

Pavel nám říká, že k vítěznému životu a k tomu, abychom se vyhnuli přemíře tělesnosti, je třeba být naplněni Duchem svatým.

Moody jednou uvedl jako příklad pro tuto pravdu: „Řekněte mi,“ řekl posluchačům, „jak vypudit vzduch z této sklenice?“

Jeden muž říká: „Vysajte jej pumpou!“

„To bychom v ní vytvořili vakuum a zničili ji,“ odpovídá Moody. Po mnoha nemožných návrzích se Moody usmál, vzal džbán s vodou, naplnil sklenku. „Hele,“ povídá, „všechn vzduch je nyní odstraněn.“ Po té pokračoval a vysvětlil, že výtěství v životě křesťana není v tom „vysávat hřich zde a onde“, ale v naplnění Duchem svatým.

JOZIÁŠ

(2. POKRAČOVÁNÍ)

Léta pak osmnáctého kralování svého, když vyčistil zemi a dům Boží... (II. Paral. 34:8).

Sestadvacetiletý Joziaš vyčistil zemi a dům Boží! Vytvořil tím předpoklady u sebe a u svého lidu, aby Bůh přišel k svým právům — aby mohl mezi nimi být a přebývat, aby byl jejich Bohem a oni jeho lidem?

Likvidace špatného a nezdravého nestalo! Zbořit, odstranit nežádoucí, Bohu se přišel v životě jednotlivce a společenství, je teprve „úpravou půdy pozemku“, na kterém lze něco důkladně opravovat, stavět! Sebebytřejší a duchaplnější kritika chyb a nedostatků, sebevětší horlivost v jejich odstraňování — je a posléze zůstává pouze negativním působením vůči určité realitě. Je třeba více! Vytvořit novou skutečnost — opravovat, budovat, stavět — pracovat pozitivně, konstruktivně!

V souvislosti s touto otázkou vzpomeňme několika jmen, která nás text uvádí! Otec Joziašův je AMON = „dovedný stavitel“. Měl jistě všecky předpoklady a schopnosti tvůrčí, budovatelské! Iak velice se však tento král zpronevěřil svému poslání! On sice staví a buduje... ale co a pro koho? Modly, háje, rytiny a slitiny — pro pohanští modloslužebný kult podle vzoru cizozemců, do něhož strhuje celý národ! Přitom nechává dům Hlavninů úplně zpustnout a „zaneřádit“ věcmi, které tam nepatří — jsou cizí a odporné Božímu duchu! Kolik je mezi „křesťany“ takových lidí, kteří všecky své tvůrčí schopnosti, které patří Bohu a Jeho domu, věnují něčemu zcela jinému nechávajíce pustnout a zpustnout to nejcennější ve svém životě a tak ztrati, zmaří svůj vlastní životní smysl! Takových, kteří dokonce zamění i směsí Boží věci s věcmi Jeho Ducha se příšli

cími, nebeské se zemskými, duchovními a tělesnými, jsouce druhým k pádu a potupení!

Matka Joziašova je JEDINÁ „milovaná“ (II. Král. 22:1)! Jaké nádherné spojení! Stavitel nikdy není a ani nemůže být vskutku „dovedným“ stavitelem — tvůrčím v pravém slova smyslu — bez lásky! Jestliže nemiluje a není milován! A přece spojení Joziašových rodičů je a zůstává nekonstruktivním svazkem pro Boha a ztrácí právě z tohoto důvodu i svůj vlastní lidský význam. Ze samoučelnosti se stává bezúčelnost! Není-li manželství zaměřeno ke cti a chvále Boží — k blahu a prospěchu blížních — je i všechna tvůrčí krása tohoto spojení — lásky — marná, protože je výrazem lidského sobectví, které je vždy ve svých důsledcích překážkou a brzdou Božích záměrů. V našem případě však jde ještě o vážnější stav. Zdá se, že spojení Joziašových rodičů je vinou Amonovy zpronevěry pouze formální a že je to pouze matka, která má vliv na svého syna. Jaká milost, že je to pozitivní výchovný vliv, který formuje a současně chrání mladou vnímavou Joziašovu duši od všechno duchovního a mravního nebezpečí! „Milovaná“ se nakonec musela stát „nemilovanou“, aby dovedla plně pochopit cenu — pravou hodnotu lásky, aby ji sama byla naplněna a dovedla ji plnou měrou prokázat svému dítěti dáním toho nejkrajinějšího, co láka sama v sobě jest a co má!

JOZIÁŠ = iež Hlavnin pozdvihuje! Nelze „pozdvihovat“ leč z ponížení — z nízkého postavení! Ten, kdo je nahore, necítí potřebu povýšení! Právě proto, že lásku nehledá svých věci (I. Kor. 13:5), nemá smysl sama pro sebe, ale pro druhé, dovede vidět, chápat, rozumět — není pro ni nikdy problém tichost a pokora — ono „ponížování se pro vyvýšení druhého“! Jedida je královnou a přece vidí hloubku duchovní a mravní býdy svého manžela, svého manželství, své země a svého lidu! Není oslepena leskem kultu a pomíjivé slávy, který jí manžela odcizil a dal vyhasnout něčemu mnohem vzácnějšímu, té moci a slávy, které stejně učiní brzký a náhlý konec Amonova smrti! Iaká tragédie života „dovedného stavitele“, jaké vážné varování!

Joziaš přijal do svého srdce tohoto ducha pokory a ponížení své matky i tam, kde obvykle vládne samolibost, pýcha a lidská zpupnost — v prostředí královského paláce! Vždyť ho formovala Boží milost skrze matčinu lásku a věrnost spojenou s moudrostí BOŽÍ BÁZNĚ! Proto má předpoklady, aby se naplnila touha jeho zbožné matky, vložená do jména synova! Tam, kde je upřímná a opravdová touha, kde je opravdová a upřímná snaha ji uvádět ve skutek — tak se přiznává Bůh svým požehnáním a slavně vyslychá! Joziaš si od počátku uvědomuje potřebu Boží pomoci — pozvednutí Bohem. Rozumí a chápe, že jsou hodnoty vzácnější než pozemské trůny a že jsou býdy lidského života, které nezastře sebeskvělejší lesk královské slávy. Hodnoty, které jsou u Boha, jen v Jeho dlaní, které jen On může dát a skutečně dává ZE SVÉ MILOSTI těm, kteří se dovedou ve vědomí své býdy před Ním pokorit a na Něho s důvěrou a jistotou očekávat — ve všech věcech svého života!

Zde jsou ony zdravé základy pro Joziašovo budovatelské dílo! On je nejen schopný a nadaný — „dovedným stavitelem“ po otci, ale on si nese ve svém srdeči bohatství matčiny lásky! Lásky, která není slepá, ale prošla bolestí hlubokého poznání pravdy na principu utrpení — kříže, který nevede k zouflaství, ale k přimknutí k Bohu, k spolehlání a očekávání na Něho!

Joziaš není pouze tím, který má předpoklady bořit, likvidovat — byť oprávněně to zlé a Bohu odporné, ale tím, kdo má tvůrčí sílu — moc — konstruktivně budovat, tvořit! Je člověkem vrcholně pozitivním, protože v sobě spojuje nejen to krásné, co mu bylo po rodičích dáno — aniž to negativní do sebe vstřebal, ale i to nejdůležitější: vědomí naprosté závislosti na Bohu a jeho milosti! Milosti, v níž je ono pozdvihnutí pro člověka — život; ne soudu, v němž je zahynutí, smrt!

Kolik mnohých duchovně horlivých lidí i různých hnutí zůstává pouze na úrovni polemiky a kritiky toho, což je nezdravé, Bohu cizí a odporné, aniž je schopno prakticky prospět, pomoci — vytvořit konstruktivní, pozitivní duchovní hodnoty v praktickém lidském společenství a něco změnit na vztazích mezi lidmi a zejména mezi lidmi a Bo-

hem! Zůstávají pouze na poloviční cestě, protože jsou sice zapáleni pro pravdu, čistotu a svatost Hlavninovu, ale nemají LÁSKU spojenou s trpělivostí, pokorným vědomím závislosti každého svého kroku na Jeho milosti a s neochvějnou jistotou ve věci jeho pozdvívání — JEHO DOVEDNÉHO STAVELSTVÍ i tam, kde zdánlivě není již žádných předpokladů pro změnu — nápravu! Tak brzy ve své horlivosti buď vychladnou a skončí v kompromisech, či vůbec usnou, vracejíce se zpět, od kud vyšli — nebo zahořknou pro množství těžkostí a protivenství, osamocení z nepochopení — a odcházejí do ústraní, aby se izolovali a nechali ovládnout představami o marnosti veškerého úsilí a práce tam, kde „lze čekat jen Boží soudy“, zapomínajíce, že žijeme dosud v době Boží milosti a že v duchu a moći Pána Ježíše není nic nemožného tam, kde je pravý Joziaš, ten, jenž očekává na pozdvívání Bohem, ten, jenž s tímto faktem počítá a právě proto tuto vzácnou životní zkušenosť smí prožívat! Nikdy nikde není situace taková — ani v nás, ani kolem nás — v domě Božím, v domovech lidských srdcí, aby měli vymířit, vymizet a z tohoto zápasu odejít praví Joziašové! Vždyť teď je jich právě nejvíce zapotřebí dokud ještě žijeme v době Boží milosti a dosud stejně platných Jeho zaslíbení!

Pokud budeš ovšem myslit, že jsi nahoře nebo dokonce výše než druhý v úrovni svého duchovního poznání a stavu, pokud se budeš pozdvívovat sám ve své vlastní síle, pokud budeš horlit pro pravdu nemaje trpělivého, laskavého, dlouhoslovivajícího a nevěrným Šimonům — Petrům vždy znova důvěřujícího srdce, plného odpouštějící a nikoho nesoudicí — neodsuzující lásky — nikdy nic nepostavíš, nikdy nebudeš konstruktivním člověkem — požehnáným křesťanem! Moudrým, vyváženým, harmonickým vladařem v oblasti nejvzácnějších hodnot, jež vytváří Boží přítomnost a jeho moc v lidském životě — sestadvacetiletým Joziašem!

Kk

Akou smrťou zomrel Pán Ježiš na Golgote? Takúto otázku si položili lekári a iste nás bude zaujímať, ako na ňu odpovedajú.

Na čo zomierajú ukrižovaní? Do rúk a nôh zatlčené klince nemôžu spôsobiť rýchlu smrť. Tu však išlo o telesný trest zvyčajný v Rímskej ríši, ktorý mal za následok istú smrť. V tých časoch to bol zákonný trest. Ale až v tomto storočí bola objasnená príčina smrti. V rakúskej armáde používali trest, ktorý sa volal „aufbinden“ (vyvesiť), pri čom odsúdeného povesili na stlp za ruky. Nohy sa sotva dotýkali zeme. Celá váha tela visela na napnutých ramenach. Trest netrval dlho: najviac desať minút, potom človeka odviazali. Pri tomto „vyvesení“ prejavilo sa totiž prudké stiahnutie všetkých svalov, ktoré znemožnilo hrudnému košu vyprázdniť vzduch z naplnených plúc – to viedlo k zmodraťiu a duseniu.

Podobné svedectvá poskytli bývalí väzni koncentračného tábora v Dachau. Išlo o ten istý trest – s tým rozdielom, že odsúdeného nezvesili. Zmodranie a dusenie sa tak isto dostavilo.

Vieme tedy, že Pán Ježiš zomrel zadusením. Ale táto odpoveď ešte nerieši všetky problémy.

Vieme, že Pán Ježiš visel na kríži viac ako 6 hodín: „*A bola tretia hodina, keď ho ukrižovali*“ (Mk. 15:25); „... a okolo deviatej hodiny zvolal Ježiš veľkým hlasom...“ (Mt. 27:46). No „vyvesený“ hrozila smrť už po 10 minútach.

Ukrižovaní neboli vyvesení iba za ruky. Aj nohy mali pribitie na stlp. Z toho vyplýva, že sa odsúdení i napriek bolestiam mohli oprieť o nohy, zdvihnuť sa a nabrat dych. Pribité nohy im umožňovali oddaľovať smrť, niekedy veľmi dlho. Ak im nohy pribili príliš nízko, smrť mohla nastaviť dosť rýchle, pretože sa odsúdený nemohol nadýchať. Ak ich pribili dosť vysoko, utrpenie sa mohlo predlžovať i na niekoľko hodín, čo si vyžadovalo postaviť pod kríž stráž. Podľa dĺžky doby, po ktorú Pán Ježiš bol pri vedomí je možno predpokladať, že klince zatlkli dosť vysoko a mohol sa tedy opierať o nohy.

Umiestnenie klincov má tedy veľký význam. Na väčšine obrazov, znázorňujúcich ukrižovanie Pána Ježiša, sú klince zatlčené do dlaní. To je však nemožné. Pod váhou tela by sa dlaň roztrhla. Aby ruka uniesla váhu tela, musia sa klince zatleť medzi kosti zápästia.

Ďalším zaujímavým faktorom je „lámanie hnátov“: „*A tak prišli vojaci a polámali hnáty prvého i toho druhého s ním spoluukrižovaného. Ale keď prišli na Ježiša a videli, že je už mŕtvy, nezlámalí mu hnáty, ale jeden z vojakov kopiou prebodnul jeho bok a hned vyšla krv a voda*“ (Jána 19:32-34). Čo toto „lámanie hnátov“ znamená?

Pretože ukrižovaní museli zomrieť pred sabatom, do šiestej hodiny večer, museli urýchlil ich smrť. Rimania údermi palicou alebo železnou tyčou zlomili ukrižovanému nohy (predkolenie), aby sa o ne nemohol opierať a rýchlo sa zadusil. Obom lotrom nohy zlámali, ale keď prišli k Pánu Ježišovi, ten bol už mŕtvy. Lekári sa domnievajú, že to bol výsledok utrpenia pri vyšetrovaní, procesu pred Pilátom, utrpenie z bičovania. Vedľa, keď nesol 40–50 kg tarchu kríža bol už tak zoslabnutý, že vojaci museli prinútiť Simona cyrenenského, aby niesol Jeho kríž.

Ked sa nám v novom svetle ukazujú uvedené verše Písma o potupnej smrti Pána Ježiša na Golgote, ešte viacej sme pohnutí k tomu, aby sme na takto prejavenú Jeho lásku odpovedali tiež láskou. My milujeme Jeho, lebo On prvý miloval nás.

Podľa časopisov upr. -jos.

Rozhovor s R. CLIFFOM

V prvom čísle sme vám predstavili jedného z najpopulárnejších anglických spevákov, Cliffa Richarda. Dozvedeli sme sa, že prijal Pána Ježiša Krista ako svojho osobného Spasiteľa, dozvedeli sme sa niečo o jeho novom spôsobe života i jeho nových ambuciách. V tomto čísle vám chceme priblížiť jeho názory na niektoré otázky, ktoré často zamestnávajú myseľ mladých i starších.

— Čo si myslíte o živote?

Aby som bol úprimný, nemal som predstavy o živote pred svojím obrátením. To, čo dnes mnohí nazývajú životom, je často len živorením.

— Ako sa diváte na smrť? Mnohí ľudia sa boja smrť a niektorí hovoria, že ich ten strach činí nábožnými. Aký je váš názor na tuto vec?

Ako kresťana ma myšlienka na smrť nedesi, nebojím sa jej. Verím, že Boh dal všetkým, ktorí veria v Ježiša Krista, večný život. A večný život nemôže smrť prerušiť. Verím, že to, čo prichádza po smrti, je omnoho lepšie a cennejšie ako život na tejto zemi.

— Radi by sme vedeli, aké sú vaše názory na dievčatá. Aké by mali byť podľa vás dievčatá?

Páčia sa mi viac dievčatá, ktoré sú rezervované. Nemyslím, že by mala byť potláčaná ich osobnosť, ale myslím si, že dobré dievča by sa malo správať tak, aby na seba príliš neupozorňovalo.

— Čo si myslíte o manželstve? Pomýšľate na manželstvo?

Ako väčšina mužov v mojom veku (29 — pozn. autora), i ja by som sa rád oženil. Neponáhľam sa však so ženou, ale ani nechodom okolo a nehovorím: „Musím sa oženiť, musím sa oženiť...“

Myslím však, že by som sa nemohol oženiť s dievčaťom, ktoré nie je veriacie, respektívne nezmýšľa alebo nežije ako pravá kresťanka.

— Vo svete se veľa hovorí o fajčení. Čo si o tom myslíte?

Fajčenie je jedna z tých najneprirodzenejších vecí, aké kedy ľudia robili. Predstavte si, aké je to len hľúpe vdychovať do plúc škodlivý dym, namiesto čistého vzduchu. A ešte to aj poniektorí nazývajú pôžitkom.

— A čo alkohol?

Pre mňa je najlepším pitím na svete pohár chladnej pomarančovej šťavy.

— Často počujeme, že sa veľmi rozmaňa požívanie drog a narkotických prostriedkov...

Niekto mladí ľudia skutočne užívajú drogy a je to v poslednej dobe akési moderné. Keď si v niektorých kruhoch nevezmete ponáknutý omamný prostriedok, ste považovaný za podivina, ktorý sa nehodí do tejto spoločnosti. Mnohí sa domnievajú, že požitím drog sa stávajú bystrejšimi, no povedal by som, že človek sa nemôže takto stať rozumnejším. Skôr sa postupne ničí a zatemňuje si rozum.

— Ako sa vám javí dnešná dospievajúca mládež, tzv. teenageri? Mnoho ľudí ich totiž jednoznačne odsuzuje.

Starší ľudia často podceňujú mládež vo veku od 13 do 19 rokov. Myslia si, že sú narkotici, beatnici a pod. Čítajú o nejakej vzbure týchto mladých ľudí a nazdávajú sa, že sú vsetci na celom svete rovnako zli. Proste odsudzujú milióny mladých ľudí len proto, že počuli o nejakej hľstke zlých ľudí. Poznám stovky teenegerov, ktorí žijú slušne, užitočne, slúžia spoločnosti. Je smiešne všetkých nazývať chuligánmi. Najviac som však sklamaný z toho, že všeobecne je medzi mladými ľuďmi malý zaujem o náboženstvo, kresťanstvo. Na druhej strane som sa však stretol s mnohými, ktorí sa nielen zaujímajú o kresťanstvo, ale aj patria do zborov, do cirkví. V kresťanských spoločnostiach je dnes vôbec tendencia získavať mladých pre Krista.

— Mnohí mladí ľudia, najmä dievčatá, vás obdivujú a priam zbožňujú. Čo by ste chceli povedať na ich adresu?

Možno, že niektorým umelcom to lichotí, no nie je to celkom zdravý jav a skrýva to v sebe veľké nebezpečenstvo. Upozorňujem svojich ctiteľov, aby boli triezví a nepodobali sa jednému dievčaťu, ktoré mi napísalo: „Ty si pre mňa jediná bytosť na svete, pre ktorú sa oplatí žiť.“ Je hrozné povedať niečo také tomu, koho vlastne ani nepoznáme. Chcel by som tomuto dievčaťu a jej podobným odkázafu: „Jedine Ježiš Kristus je hodný toho, aby sme pre Neho žili. Nestrácajte čas so mnou.“

— Trochu odbočíme. Čo si myslíte o vojnách?

Vojny sú len následok ľudských hriechov. Začínajú v samotnom srdci človeka, a práve tam má začať i mier. Dokial nebudú mať ľudia pokoj vo svojich srdciach, svet sa neukludní.

— Myslite, že sa dá spojiť sláva s kresťanstvom?

Šťastný som len vtedy, keď je moja sláva užitočná kresťanstvu, evanjeliu, keď ju dávam k dispozícii tomu, aby mnohí možli počuť o Kristu. Nikomu sa nevnučujem, ľudia sú pozvaní, aby počuli a sami sa rozhodli. V každom prípade mi najväčšiu radosť pôsobí fakt, že môžem ľuďom spievať o Božej milosti a láske Ježiša Krista.

— Aký je váš názor na slabosti a chyby, ktorým sme aj ako kresťania vystavení?

Viete, mnohí kresťania žijú skromne, neznámi, nikt ich za to, čo robia nepochválí, ale nikto často ani nevie o ich chybách. Ale dobre známi kresťania, ako napr. Billy Graham, sú ľudia hlbokej kresťanskej zrelosti a skúsenosti. Ako kresťania začali ticho a skromne a až neskôr sa s nimi oboznámil svet. Avšak ľudia, ktorí sa stali slávnymi skôr ako boli kresťanmi, majú s chybami a nedostatkami určité problémy. Mnohí prostí kresťania môžu napríklad vyslovíť všeliké nemúdre veci, porobiť chyby a nikto im to nejakzo zvlášť nevyčíta. Keby som však ja povedal nejaký nezmysel, bude sa o tom rozprávať široko - ďaleko. To hovorím preto, aby som ukázal, akú nesiem zodpovednosť za moje praktické kresťanstvo.

— Môžete nám povedať niečo bližšie o svojej zodpovednosti speváka - kresťana?

Každý kresťan je za svoj život zodpovedný pred Bohom i pred ľuďmi. Keď je ešte k tomu slávny, keď sa o každom jeho kroku píše a hovorí, jeho zodpovednosť je ešte oveľa väčšia. Nie je možné byť slávnym a nevedieť o svojej zodpovednosti. Cítim sa veľmi zodpovedný za svoj život a dávam naň pozor; lebo keby som mal snáď niekedy zísť z cesty za Kristom, bolo by Jeho meno znevážené.

Krátený a upravený záZNAM z interview s Clifom Richardom pri príležitosti jeho návštavy v Juhoslávii v r. 1968. -jk-

dětská moudrost

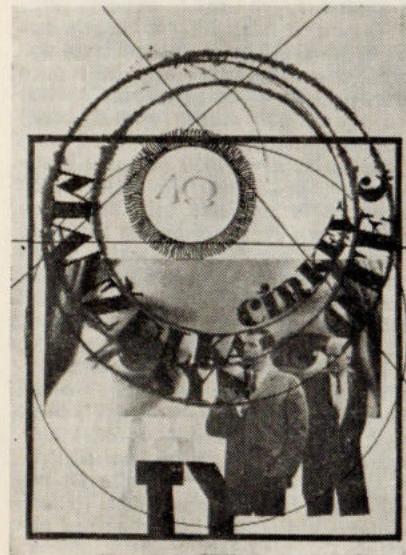
Zde je několik skutečných výroků dětí:

- Babička si na něco stěžuje a povídá: „To není život...“ Vnuk to zaslechně, najednou oživne a namítl: „To není pravda! My máme život.“ Ukazuje přitom na nápis na stěně se slovy „KRISTUS ŽIVOT NÁŠ“.
- „Tak čemu jste se učili v nedělní škole?, ptá se maminka synáčka. „Že Bůh se protiví,“ odpovídá chlapec bez odkladu. „Co tím myslíš,“ vyptává se maminka, již se výrok zdá nevhodný pro nedělní školu. Chlapec neodpovídá, protože mu nic jasnéjšího nenapadá. Ale za chvíli říká: „Mamínko, že nejsem pyšný?“ Až nyní matka pochopila, o čem v nedělní školce hovořili: „Bůh se pyšným protiví, ale pokorným dává milost“.
- Matka nabádá chlapce, aby se stal kazatelem. Ten však bez váhání vyjadřuje své životní plány: „Já nechci být kazatelem, já chci být člověkem“. Tato slova mohou být poučením i pro nás. Být dobrým člověkem je prvním úkolem každého z nás.
- Matka se synem jede ve vlaku. Naproti nim sedí žena a kouří. Jednou pouští kouř ústy, podruhé nosem. Chlapec ji pozoruje a přeje si vidět něco ještě zajímavějšího. Proto navrhuje kouřící paní: „Mohla byste ten kouř pouštět ušima?“ Odpověď, kterou chlapec obdržel, nám není známá.

Křesťan a rodina

3. KŘESŤANSKÁ RODINA

Zivot dostává nový obsah, vidíme-li, že svět uznává, že NĚKDO (osobnosť) jej učinil a že my toho NĚKOHU (tuto osobnost) známe. Záblesky této osobnosti je možno vystopovat všude a život se uskutečňuje v hraničích příbuzenských vztahů spíše než ve věcech samotních, při čemž z oboujího mohou být vytvořena dogmat, „tabu“, nebo seznam faktů. Z tohoto hlediska vidíme, že svět nemá jen nesprávné ideologie a „ismy“, ale že má i nesprávné typy lidí. Hříšníci nejsou jen lidé, kteří se dopouštějí chyb a vybírají si nesprávnou cestu; jsou to takoví, kteří si zvolili špatný druh vzájemných vztahů. Toto je hlubší pojetí života, neboť zatímco se ideje mění nebo upravují, osobnost existuje dál s vlastním právem na individualitu a proto i vzájemné vztahy trvají. Ale nejsou zrozeni jako osamělí jedinci. Vstoupili jsme do rodiny, kterou jsme si nevyvolili, ale patří právě k tému základním vzájemným vztahům rodinného života, že se odražejí ve všech ostatních sociálních vztazích. Osoba, která se ne-

vhodně chová ve společnosti, je obyčejně ta, která byla špatně vychována v rodině. Domov je vskutku kolébkou osobnosti. V dějinách lidstva bylo mnoho nejistoty a mnoho pokusu v četně matriarchátu, mnohoženství, otroctví atd. Názory na rodinu se měnily, zvláště v posledním století, ale rodina zůstávala základní jednotkou společnosti ať čínské, indické, řecko-římské nebo evropské. Avšak ještě za žádných dob nebyla rodina tak podkopávána a oslabována jako za dnešních dnů.

Křesťanská rodina znamená odpovědnost, kterou máme ke společnosti. To vidíme nejjasněji, uvědomime-li si, že křesťanská rodina zrcadlí základ nejhlbšich a nejvyšších vztahů mezi Bohem a člověkem. Může se nám zdát, že v NZ jsou rodinné vztahy užívány jako obraz našich vztahů k Bohu. Učení Pisma je však zcela opačné: všechny lidské vztahy – rodiče a děti, manžel a manželka a život v domácnosti všeobecně – od rážeji mnohem podstatnější vztahy mezi Bohem a člověkem. Manželství má být uzavíráno „v Pánu“, to znamená, že jen mezi křesťanskými partnery a je neručené (Mat. 19:6). Děti narozené v takovém manželství jsou „svaté“ (1. Kor. 7:14). Manžel má milovat svou ženu doslova jako KRISTUS církve (Efes. 5:25). Otec má vychovávat děti jako obraz otcovství Božího. Zená má uznávat autoritu svého muže z hlediska duchovního a její domov je obrazem rozsáhlějšího života v církvi. Vedoucí bratři a ti, kteří přisluhují v církvi, mají být voleni na základě hodnot vytvořených v rodině. Nebot „nedovede-li kdo spravovati vlastní dům, jak by mohl pečovat o církev Boží?“ (1. Tim. 3:5) Církev v rodině a rodinný způsob života v církvi se tak hluboce doplňuje, že křesťanským vztahům nelze rozumět bez rodiny.

OTEC A SYN

Nic nevyznačuje v křesťanství tak jako titul „Otec“, který je dán Bohu. To však je zcela snadné přijmout – adoptovat – Boha za otce, jako pouhý „článek“ v soustavě dogmat. Avšak pro Pána JEŽÍŠE to neznamenalo nic lepšího než krvavý pot

v Getsemáne, plná podrobení se vůli Boží. Pán Ježíš nekázal nauku o otcovství Boha. On představoval živý vzájemný vztah, když prohlásil svou závislost na Bohu jako Syn, který je poslušný a to až do smrti kříže. Vztahy mezi otcem a synem jsou zvláště založeny na porozumění, uctivé poslušnosti a vzájemné spolupráci. Na KRISTU je vidíme v nejvyšší míře. Zádný nezná Syna, jediného Otce, aniž Otce kdo zná, jediného Syna (Mat. 11:27). Sestoupil jsem s nebe, neabych činil vůli svou, ale vůli toho, který mě poslal (Jan 6:38). Jakož mi přikázal Otec, tak činím (Jan 14:31). Můj pokrov je, aby činil vůli toho, který mě poslal, a dokonal dílo (Jan 4:34). To je pravzor otcovství a ten, z kterého vyvěrá, je pramenem vztahů každé rodiny a každého osobního porozumění (Efes. 3:15). Bůh je nás Otec, protože je Bůh a Otec našeho Pána JEŽÍŠE KRISTA. Tento charakter není závislý na našem synovství, ale na synovství Pána JEŽÍŠE. Jenom proto že nás ON adoptoval, smíme HO oslovit důvěrně „Abba, totiž Otče“. Každý, kdo čte s chápající myslí Rím. 8:12-39, se nemůže ubránit hlubokému dojmu, kterým na něj působí vroucí přesvědčení a podmaňující význam tohoto vztahu k Bohu a z přetvářející, morální – mravní – moc, kterou může vyvolat jméno Otec v nás, dětech Božích.

Jak nám může pomáhat toto poznání v denním životě jednat jako věřici rodiče? Týká se to více vztahu otec a dítě než matka a dítě, který je komplikovanější. Při anketě mezi mladými lidmi r. 1959 (a to je pozoruhodné), prohlásilo 47 procent, že matka měla největší vliv na jejich životě a jen 27 procent tak smýšlelo o otci. Asi tři čtvrtiny našli oporu v matce, ale jen polovina považovala otce za pomoc. Mějme to na mysl i následující body nám mohou pomoci.

1. Musíme si uvědomit, že se jako rodiče dělíme o zodpovědnost s Bohem, naším Otcem; nejednáme o své újmě. Když Manue se dozvěděl, že se jemu a jeho ženě má narodit syn, obrátil se na Boha s prosbou: „Prosím, nechť muž Boží, kterého jsi poslal, zase přijde a naučí nás, co máme dělat s dítětem, kteréž se má narodit“ (Soud. 13:8).

2. Poslušnost, která je základem každého synovského vztahu, musí být „v Pánu“. Rodičovská autorita by neměla být náladové vymáhání authority. To jen dráždí a deptá (Efes. 6:1-4, Kol. 3:20-21). Rodiče, kteří vyvolávají dojem nedůslednosti svým způsobem života, protože se nepodrobují zákonům, nemohou očekávat, že jejich děti je budou uznávat za schopné uvádět je do zákona Božího. Není-li domov místem, kde platí nářízení Boží, nemůže platit za křesťanský domov. V mnohých dnešních rodinách se přenechává mravní výchova mateřským školám a družinám a neúčast ve srovnážděních se nahrazuje posílením dítěk do besídky – nedělní školy. Taková nedůslednost se brzy vymstí a přičinou bývá naše vlastní rodina, nás domov.

3. Naše domácnosti musí být úplně prosty přetváry a náročnosti. Nároční a pánonovití – dogmatictí – rodiče jsou nemoudrými opatrovníky a nechovají se křesťansky. I dítě má svá práva a rodiče se mohou mylit. Rodiče by se měli vyhýbat vyvolávání dojmu, že všechno vědí a neměli by se bránit vzájemnému poучování. Právě tehdy, cítíme-li se neschopními jako rodiče, můžeme se spolehnout na zaslíbení svého Otce: „Synové pak tvoji všichni budou vyučeni od HOSPODINA a hojnou počtu budou miti synové tvoji. Toť jest dědictví služebníků HOSPODI-NOVÝCH a spravedlnost jejich ode Mne“ (Izaiáš 54:13, 17).

4. Rodiče se musí také vyhýbat každé formě nátlaku, který mohou tak snadno uplatnit, ať už tělesně, finančně, citově nebo morálně. Dokonalá láska nebude nutit naše děti, aby sloužili naši sebelásce. Nároční rodiče nejdříve najdou v nejlepším zájmu svých dětí.

5. Jako rodiče máme svou křesťanskou službu vykonávat na prvním místě a především doma. Což jsme se stali rodiči pouhou náhodou a je jiná výzva ke křesťanské službě naléhavější a žádoucnější? Bůh povolává raději svobodné k úkolům, pro které se lépe hodí (1. Kor. 7:32-35). Je to někdy smutný paradox, že ti, kteří

jsou nejvíce činni v křesťanském díle, zanedbávají povážlivě zodpovědnost za svou domácnost. Domov je centrem křesťanského díla, neboť dětství je právě tím obdobím, kdy naše děti najdou nejsnáze vstup do království Božího, některé tak snadno, že někdy ani vědomě neprozíjí obrácení. Z úst nemluvnátek dokonal Bůh slávu (Mat. 21:16), protože jsou přirozeně závislé, vnímavé a snadno reagují. Jak dítě dorůstá, může poznávat, že vztahy k Bohu jsou tak přirozené, jako vztahy doma, opravdovou součástí domáčího života.

6. Musíme učit děti systematicky a důkladně znalosti Písem. Jak povrchní a polovičaté je naše vyučování! Zdá se, že Timoteus nejen znal Písma od své mladosti, ale učil se i svou abecedu z těchto Písem.

MANŽEL A MANŽELKA

Tento druhý rodinný vztah je v NZ rovněž popsán jako alegorie Božího vztahu. A vskutku, čtěme-li povrchně Efeským 5:22-23, pozastavíme se nad tím, o jakých vztazích tu apoštol vlastně mluví. Napřed oslovuje manžele a manželky, pak mluví O KRISTU a církvi, propětá oba tyto vztahy a konečně se vraci k tomu, kterým začal. Můžeme se ptát, není-li tím snad důležitost manželského vztahu příliš nadnesena? Ale již od starého zákona (Oz. 2:19, Iz. 54:5, Ezech. 16) i v učení Pána JEŽÍŠE a apoštólů je tento lidský vztah odražen Božího.

Ve věku, kdy láska je tak zfalšována a kdy se se sexem jedná, jako by to byl pouhý cocteil, který přijemně obveseluje a vypřichá a nezatežuje zodpovědnost, je nutné, aby význam a vzor křesťanského manželství byl jasně a důsledně hlásán. Neboť základem pro křesťanské manželství není nic méně než láska Pána JEŽÍŠE k církvi. Znamená úplně sebeovládání a má se převádět do praxe v nejhlbším slova smyslu. Je nerozlučitelné.

Je nutné, abychom se seznámili s některými zásadami:

1. Křesťanské manželství je duchovní vztah; to je víc než romantický nebo kamarádský, neboť má svá

tostní důležitost. Není-li náš soukromý život v souladu s Písmem, pak se naše manželství může snadno nařušit. Naopak je radostnou zkušenosť, že žádná jiná okolnost nemůže prohloubit smysl manželství než roste me-li „v milosti a známosti našeho Pána JEŽÍŠE KRISTA“.

2. Zádný partner nemůže být závislý na druhém ve svém osobním duchovním životě. Rodinné modlitby ani nejvážnější rozhovory mezi manželi nemohou nahradit potřebu osobního obecenství s Pánem.

3. Křesťanské manželství by mělo pěstovat svobodu otevřené kritiky, ne že by jeden partner měl nějaký náskok před druhým, ale protože manželství bylo uzavřeno v „Pánu“. Manželství dává křesťanu do ruky zrcadlo, v němž sebe sama může vidět prostřednictvím Ducha svatého, který tam přebývá a jasněji a lépe si porozumět a být účinněji poslušní v denním životě Slova Božího. Kolik příležitostí se promešká v křesťanském manželství k vzájemnému otevřenému dorozumění! A co víc – budeme-li vidět jasné své vlastní slabosti, budeme vědět, jak se s nimi vypořádat, až se budou zrcadlit v našich dětech. Rozhodně by měly rodinné výměny názorů prohlubovat soulad mezi manželi a ne jej nařušovat. (Proto pozor, jak jsou rozhovory vedeny, nikdy bez rozmyslu, ale uváženě a s láskou.)

4. Umíme-li se upřímně dorozumívat, uznáváme tím muže a ženu ve funkci vzájemného doplnování se. Silná a milující autorita manžela, něžnost a trošivá krása ženy, obojí je důležité pro harmonii vzájemné důvěry, respektu a nezíštné oddannosti. Obě tyto úlohy jsou určeny a dány Stvořitelem.

5. Rodina a manželství nesmí se stát nikdy jediným a nejvyšším smyslem života. Jinak vznikne jen nová základna pro sobeckost.

DOMOV A CÍRKEV

Jsou-li všechny osobní vztahy pravým odrazem vztahů k Bohu, pak je logické, že domov není jen podkladem pro cvičení se ve vztazích k sobě navzájem, ale pro cvičení se ve vztahu k Bohu a ve službě Jemu.

Nejpozoruhodnější v Novém Zákoně je, jak domácí život a obecenství v církvi jsou spojovány, jak jedno se zrcadlí v druhém.

Zdá se, že v začátcích církve se nejčastěji scházeli v domácnostech. Příklad Akvily a Priscilly konečně dává tušit, že bylo víc než pravděpodobné, že jejich život doma dal podnět k základu pro život v církvi (Rím. 16:5; 1 Kor. 16:19). Je to pravda také o nás?

Měřitka pro vedoucí bratry a pro službu konající v církvi jsou stanovená jako domácí řád. „Biskup tedy má být bezúhonný, jedné manželky muž, střízlivý, počestný, slušný, pohostinný, schopný učitel, ne piják, ne rváč, ale mírný nebojácný, ne hrabivý, schopný krásně spravovat vlastní dům, udržovat své děti v poslušnosti s naprostou čestností“ (1. Tim. 3:2-4). Na první pohled bychom mohli myslet, že takové hodnoty jsou v protíkladu k tomu, co by vedení křesťanského sboru potřebovalo. Uvědomujeme si, že ideálny domova jsou přesně tytéž, jaké jsou žádoucí pro církev? Je stejně důležité, aby bychom hledali pro církev tytéž ideály, které platí pro domov. Církev má sloužit veřejnosti jako obraz toho, čím má každá lidská rodina být: milující, dobře vedené společenství (1. Tim. 3:4; 5:14).

Vztahy ve sromážděních mají být bratrské, tohoto označení se užívá o křesťanech v NZ 174krát, poněvadž se nestydi nazývat nás „bratřími“, neboť tak jsme nazváni (Žid. 2:11-8). To vylučuje všechno sociální rozlišování (Fil. 6). Všechno napětí mezi bratry musí jít vždy stranou, uvědomíme-li si, že Pán JEŽÍS se sklonil, aby byl prvorzený mezi bratřími (1. Kor. 8:11).

Ke konci by se mohl někdo ptát, co měl Pán JEŽÍS na mysli, když rušil rodinné svazky, chtěl-li někdo být Jeho učedníkem. „Nikoho na zemi nenaďvývete otcem, neboť jen jeden je váš Otec nebeský“ (Mat. 23:9). Všechny lidské vztahy nejsou dány jenom kvůli nim samým, aby bychom si v nich sobecky hověli. Všechny jsou dány v „Pánu“. Jeho vlaadařská nadřazenost neuznává žádný řád jiný (Mat. 10:35 násl.) a volá-li

On, žádný rodinný důvod nemůže vybídnutí převzít (Mat. 8:21). Je radostným zázrakem, že každá oběť, kterou bychom měli přinášet z našich osobních vztahů v Boží službě nás jen uschopňuje, aby bychom vnikli do skutečnosti, co to opravdu znamená, patříme-li k rodině Boží. „Pro tu příčinu klekám na kolena svá před Otcem, z něhož všeliká rodina se jmenuje, ...aby KRISTUS skrze víru přebýval ve vašich srdcích... (Efes. 3:14-17) – Žilka: Z toho důvodu klekám na kolena před Otcem, odkud všecky rodiny v nebi i na zemi mají svoje jména...

Podle J. M. Houston, Witness 1960 připravila D. Z.

Poznámka:

James M. Houston, M. A., B. Sc., Dr. Fil. od r. 1949 na universitě v Oxfordu, je ženatý, má 4 děti. Mnohocestoval v Evropě, Severní Africe a Brazílii. Psal knihy a články zeměpisné, piše články pro časopis Witness.

Ve světě opět oživila myšlenka najít Noemův koráb. V Istanbulu bylo totiž oznámeno, že členové americké expedice našli v jednom ledovci na hoře Ararat ve východním Turecku kousky dřeva, jejichž stáří se odhaduje až na čtyři tisíce let. Předpokládá se, že jde o zbytek Noemovy archy (Ararat je vysoký 5 157 metrů a patří do střežené vojenské oblasti na hranici se Sovětským svazem).

Kousky dřeva nalezla šestičlenná skupina 31. července a 2. srpna tohoto roku ve výšce asi 4 000 metrů na severozápadní straně hory a v ledovci hlouběji než 20 metrů.

Průkopníkem expedice byl francouzský alpinista Ferdinand Navarra, který byl na místě posledního nálezu již čtyřikrát. Poprvé to bylo v roce 1945, kdy zde nalezl kus ručně tesaného dřeva.

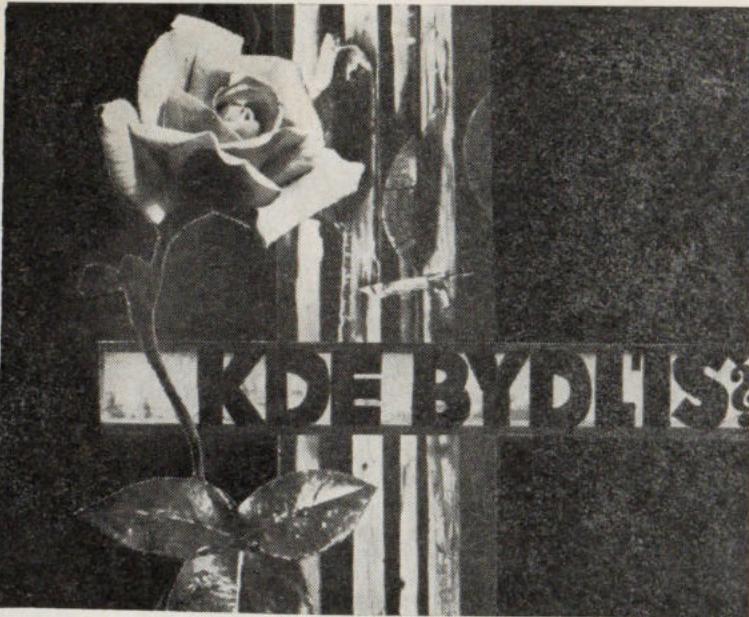
V nedávno objevených kouscích dřeva byl zjištěn řecký dub, což je strom rostoucí v okolí Araratu a v Mezopotámii. Navarra řekl, že Noemův koráb je asi 140 či 150 metrů dlouhý a leží na dně jezera na hoře Araratu pod velkým a pevným ledovcem.

V příštím roce mezi 15. červencem a 15. srpnem mají členové expedice zahájit druhou fázi operace, tj. odstraňování ledu, což si vyžádá pomoc vrtulníků a dalších zařízení.

Tolik ze zpráv v tisku.

Opravdovi věřící lidé nečekají na důkazy pravdivosti bible, tyto důkazy mají sami v sobě. Ale je také potěší každý objev, který musí lidi přivést alespoň k tomu, aby přemýšleli. Jako je skutečnost, že Bůh odsoudil první svět potopou a zachránil pouze osm lidí v korábu, tak je také skutečnost, že se odehrál druhý soud nad lidskými hřichy na Golgotě. Tím procházel Pán Ježíš, Boží Syn. A kdo je v tomto korábu skryt – v Pánu Ježíši, nepřijde na soud, ale již přešel ze smrti do života (Jan 5:24).

J. Bednář

Kdo je to Bůh?
Kde bydlí,
když nikdy spatřen nebyl lidmi?
A tolik na světě je směrů,
tolik všelijakých pravd!
Komu mám věřit?
Astronauti říkají,
že Boha nepotkali ve vesmíru.
Jiní zas volají:
nepotřebujeme v Boha víru,
člověk je bohem sám
a sobě musí věřit!

I ti spravedliví, co volají po míru,
svou pravdu mají;
kdyby byl Bůh, proč dovolí rádit
válkám a křivdám,
jež nelze měřit!

Kde se tedy vzala myšlenka,
že Bůh je?
Co všelijakých chrámů lidé nastavěli,
co všelijakých náboženství vymysleli;
ale kde Bůh bydlí?
Kde je?
Nebylo by lepší přestat myslet?
Vždyť tolik lidí nemyslí!
Člověk je snad přece jen
takové lepší zvírátko,
narodí se a zmíře zakrátko.

A proto...

užít si,
milovati svět,
na nikým nebýt závislý
je pravé pravdy květ!

Když takhle sebe ukolébám
a konečně zas pokoj mám,
tu znenadání, z nitra hlubokého,
ozve se hlas neznámého:
Bůh přece je a někde bydlí!
Chci zahnat tuto myšlenku,
rozmáchnu se,
hledím chvílenku
a udeřím

člověka v lic...
... ten však tiše stojí dál,
tak jakoby si přál
ran víc!

V tom před mým zrakem najednou
zřím Ježíšovu tvář zkrvavenou,
trním ozdobenou.
Vidím probodené nohy, ruce,
a láskou rozlomené srdce.
Slyším hlas, jak tiše mluví:
Otče, odpust jim, nevědě, co čini.
A já padám na svou tvář
klaněje se Bohu.
Teď už vim, kde je, kde bydlí,
já v Něj věřit mohu!

..... PO STOPÁCH APOŠTOLA PAVLA

(II. pokračování)
BOURE V EFEZU

Skut. apoštolské 19. a 20. kapitola
V minulé reportáži jsme si připomenuli historii města Efesu a procházeli jsme se jeho ulicemi. Bylo to jistě také obyčejem apoštola Pavla, aby při prohlídce města mohl lépe porozumět jeho obyvatelům. Vzpomněli jsme na počátky jeho evangelizační práce v tomto městě roku 53 n. l.

O rok později se uskutečňuje jeho třetí misijní cesta, jejímž hlavním cílem je opět Efes. Pavel přece slibil vrátit se, „bude-li to vůle Boží“. Nicméně jiným není motivována jeho práce. Je vyslancem - apoštolem Ježíše Krista. V Jeho jménu vstupuje spolu s Titem podruhé do města. Nebojí se špatných mravů, ani kultu Diany, ani zatvrzenosti svých židovských krajanů. Věří v konečné vítězství Boží pravdy.

Co víme o jeho dramatickém boji s pohanskými kulty?

Co bylo vyvrcholením tohoto boje? Kusé zprávy z Pavlových listů Korintským (1. Kor. 15:22, 2. Kor. 1:8-9) nám odhalují, že boj se šelmami z Efesu byl nad jeho vlastní sily, byl nadměrně obtížný, že se on a jeho společníci dostali do soužení a nebezpečí života a jen Boží moc byli vytrženi ze smrti. To jsou kratičké zprávy, jen tak... mimochodem. Žádný stesk!

Turistům v Efesu ukazují ještě i dnes přístavní pevnůstku, kde byl údajně apoštol vězněn. Tradice tedy z části potvrzuje shora uvedená slova Pavlova.

Je však pravděpodobné, že boj a napětí ve městě vyvrcholily bouří, která je hlavním předmětem této reportáže.

Přes mnohé překážky setrvává Pavel téměř tři roky v horlivé službě Židům i Reklům, domácím i příchozím. Jen na krátkou dobu odjíždí prý do korintského sboru pomoci vyřešit jejich těžkosti. Ale znova se vraci.

Písmo uvádí, že „nevšední divy se děly skrze ruce Pavlovy, takže bázeň padla na všechny a bylo zvelebováno jméno Pána Ježíše“, mnozí uvěřili. — Zprávy o obrácení sňahají jedna druhou. Jsou doprovázeny radikálními změnami životů. Mnozí činí veřejná pokání. Veřejně jsou páleny knihy magie, kouzelnických čárů a zakládacích formulí. A tak „vzácné rady“ kněží bohyně Diana končí na ohniště.

Úmerně vlivu Božího slova na lidská srdeční klesá vliv kněží a význam chrámu Diana. Nač je bohyně, která žije z úplatků! Nač jsou bohové, vyrobení lidskýma rukama a na ně odkažání! Tam, kde je postaviš, stojí; spadnou-li, leží. Mužeš je tupit, nevnmají. Ježíš Kristus, Boží Syn — On je vítěz na smrti, Pán všeho! On nepotřebuje dary. Naopak, On dary dává. Kdo věří celým srdcem, obdrží věčný život. On obrací lidí od tmy ke světlu. Z darebáků se stávají lidé otnostní. On upokojuje lidskou duši provždu, nebot odpouští hřchy a nabízí přátelství. — Jednoznačně: JEŽÍS — NE DIANA!

Situace tímto vrcholí — Pavel iž neodcestuje, i když si to předtím umnil.

VELKÁ JE DIANA EFEZSKÝCH,

tak křičí zástup rozhněvaných řemeslníků, výrobců stříbrných minichrámů a sošek. K hněvu je podněcuje předseda jejich cechu, Demetrios: Muži, nás blahožejte je ohrožen! Vidíte a slyšíte, že Pavel nejen v Efesu, ale skoro po celé Asii svádí mnoha lidí a hovoří, že to nejsou bohové, co jsou uděláni rukama. Mužové, naši výnosné živnosti bude konec. Z tohoto nového náboženství nekouká žádný obchod!

VELKÁ JE DIANA EFEZSKÝCH,

křičí tisíce, protože Demetrios svou řeči stupňuje hysterii davu. Hovoří: hrozí nebezpečí, že i chrám velké bo-

hyně Diany bude pokládán za nic a na velebnosti utříp ta, kterou ctí celá Asie a celý svět!

I když s poctou Diany od celého světa značně přeháněl, přece svou řečí Demetrios uvedl v pohyb desetitisce. Město se otřásá. Ulice jsou zaplaveny běhajícími davy. Je zmatek, panika. Někdo udává směr — K DIVADLU!

Městskými tepnami: Kuretinskou, Mramorovou i Arkádskou se vše valí k divadlu. (Křižovatka Kuretinské a Mramorové je na obrázku.) Rozvášněné davy strhávají dva pomocníky Pavlovy, Gaia a Aristarcia. O tom všem podává výstížné svědecství Písmo: „Celé shromáždění bylo zmatené a mnozí nevěděli, proč přišli.“ Přesto je divadlo zaplněno jako o velkých slavnostech. Volání 25 tisíců lidí trvá asi dvě hodiny: VELKÁ JE DIANA EFEZSKÝCH!

Pavel chtěl vstoupit do tohoto vaříčího kotle hysterie a hněvu. Zabránil mu v tom však někteří vlivní přátelé. Jistě to byla Boží ochrana.

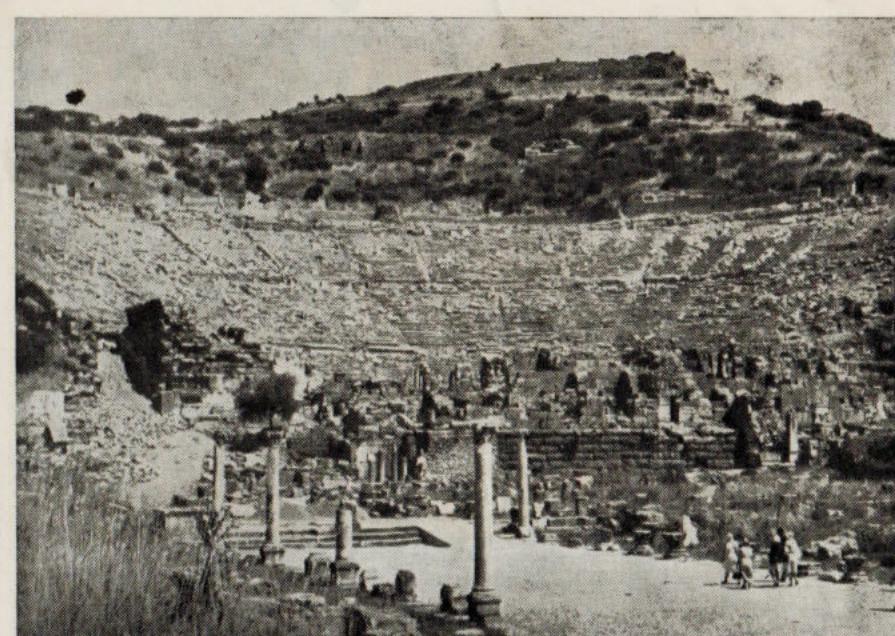
Na scéně v divadle (viz druhý obrázek) vystupuje písář — snad městský tajemník, který zástup moudře uklidňuje: „Muži, kdo by nevěděl, že město Efes slouží veliké bohyni Dianě, upokojte se, nic nečiněte unáhleně! Demetrios ať vyřídí svůj spor u soudu. Jste

v nebezpečí, že budete obžalováni pro dnešní povstání, protože není žádné přičiny, kterou byste mohli udat pro toto shluknutí.“ Pak rozpustil shromáždění.

Milý čtenáři, jak na tebe působí bezhlavé a hysterické jednání davu? Jak hodnotíš motivy a emoce tohoto povstání? Zkoumej svůj názor. Vždyť jedinec i celé generace musí volit mezi tmou a světlem, lží a pravdou. I ty se musíš na jednu stranu postavit.

Boží poselství je často přijímáno lhostejně. Bohu je odpíráno nejvyšší pocta a právo. Jeho dílo lásky, zjevené v Kristu, je zlehčováno. Ale historie a sám život ukazují, co je to, co skutečně vše přezívá a dává životu nejvyšší smysl. Nejsou to dálky, vásně, ne moudrost a světovost, ne volnost mravů. Prežívá totliko pravda; trvá to, co má zrod v oběti, v čisté lásce v Bohu. Bůh je láska. Proto platí i dnes přes křík davu: JEŽÍŠ — NE DIANA! Jít za Ježíšem je mi všechno. Slavnostně ANO pro Ježíše. Toto rozhodnutí není záležitostí davu. Také to nezní přesvědčivě v plurálu. JÁ, ne my. Sám musíš vyznat: Vstana, půjdou k otci... Bože, bud milostiv mne hříšnému... Půjdou za Tebou, Pane...

Rozhodneš se pro Ježíše?
Pohledme na závěr Pavlova vítězného tažení — na konec efezské anabáse.

Když přestal nepokoj, Pavel se chystá odejít z Efusu. Je si jist kličivou mocí Božího slova. Nebojí se o ty, kteří náleží Pánu Ježíši. Odchází, jelikož nechce svou přítomnosti dráždit kněží a vyvolat pronásledování. Jde pěšky do Makedonie a Lukáš se plaví s ním. Po několika měsících se vraci. Má málo času, a proto míří Efes a připlouvá do Milétu. Do tamějšího sboru volá efezské starší bratry. Dochází k dojemnému setkání, Pavel tuší, že s těmi, o něž tři roky dnem i nocí zápasil, se na tomto světě již neuvidí. Jak je všechny miluje! Zná jejich obrácení, jejich boje. Zná ty, kteří přispěli i ty, kteří zůstali v Efusu. „Hle, já vím, že již více nespátráte moji tvář, vy všechni, mezi kterými jsem chodil a hlásal království Boží. Ale prohlašuji: Nic jsem nezameškal, ale zvestoval jsem vám celou vůli Boží.“ Po této řeči se všichni sklonili k modlitbě. Pavlova řeč vypovídala nesmírné pohnutí, pláč a objímání. Největší bolest způsobila věta, že více nespátrá jeho tváře. Zde již byly nové vztahy Boží věčné lásky.

Jak silný dojem zanechává ještě dnes tato Pavlova řeč. Hle, životní příklad pod korouhví Kristovou. Jak

krásně zní: „Nic jsem nezameškal, nic jsem neopomenul, ale vše jsem vám oznámil“. Pokorný pokračovatel díla svého Mistra vyplňuje vůli Toho, který ho poslal, do posledního písmene. Je to strhující příklad!

Nenávratně zašla sláva kněží, chrámu i města Efusu. Jak uboze zní dnes volání: Velká je Diana Efezských!

Ale včerá zůstává to, co Duch Boží vzbudil v srdečích mnohých Efezanů. Duchovní poklady a Boží slovo, vyslovené Efezským skrze apoštola Pavla, jsou zdrojem posily, potěšení a vzdělání dodnes. Svět hyne, ale slovo Boží trvá na věky. Jenom to Boží je nepomíjitelné.

A na závěr hodnocení soudobého cestovatele z knihy V. Zamarovského: Za sedmi divy světa. „Rozpačitě se ohlížíme. Žádný průvodce, čekající bakšiš, jen osamělý pastvec koz v mrtvém kraji na kraji mrtvého města... Ano, tyto patníky, jámy a příkopy, to je místo, kde stál Artemidin chrám. Třetí div světa!“

Pokračování příště
-šek

Víte, že...

• nedávno byl prováděn průzkum mezi tisíci studenty na jedné universitě v Německu? Zde jsou otázky a odpovědi:

1. Kdo je to Kristus?
Odpověď znalo jen 16 procent.

2. Jak se stává někdo křesťanem?

Jen 8 procent studentů vědělo, jak je možné stát se křesťanem.

3. Chtěl byste znát více o tom, jak se stát křesťanem?

Až 70 procent tázaných projevilo touhu vědět více o tom, jak se stát křesťanem.

Jaká příležitost! Často si myslíme, že lidé nechtějí slyšet evangelium. Uvedený průzkum však ukázal, že opak je pravdou.

• Guttenbergovy bible z roku 1455 jsou nejdražší knihy na světě? Zachovaly se 3 úplné exempláře, jeden z nich je v knihovně Kongresu USA. Je vázán v pergamenu a byl oceněn na 300 000 dolarů.

• bible je nejprodávanější knihou na světě? Je přeložena do 1 251 řečí; její poslední vydání v novém anglickém překladu dosáhlo během jednoho roku rekordního prodeje 3 965 000 výtisků. (VTM č. 19/1969)

• jednomu z největších počítaců na světě položili otázku: „Existuje Bůh?“ Když proběhly miliardy úvah, napsal stroj odpověď: „THERE IS NOW“, což v překladu znamená: „Tam je nyní“. Vědci si s touto odpovědí lámou hlavu, co to znamená. To je tedy věta, která vyžaduje doplnění. Na čem závisí kvalita a stabilita tvého života? Kde je Bůh a cím je? Je v tvém srdci nebo mimo? Je ti všim či níčím?

• najstaršia a najviac používaná „linka dôvery“ má číslo 5015 a tiež 1383? A čo je najzaujímavejšie, je to skutočnosť, že kto sa s dôverou obrátil na túto linku, neboli ešte nikdy sklamany.

Pre vysvetlenie uvádzame, že tieto čísla znamenajú Žalm 50:15 a 138:3. Táto „linka dôvery“ sa inak volá MODLITBA.

• při kursu evangelické mládeže ve Vrbně pod Pradědem v únoru letošního roku byla provedena anketa, v níž účastníci měli rozhodnout pořadí nabídnutých pěti možností, jak doplnit započatou větu:
Se současným světem nemůže být člověk spokojen — proto,

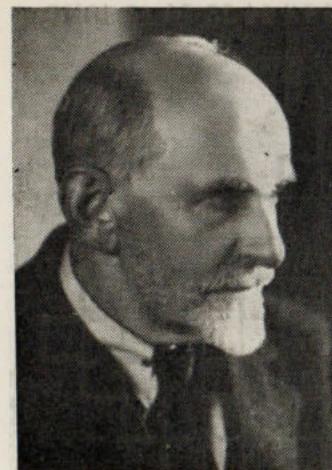
— že vztahy mezi lidmi jsou narušené	(124 bodů)
— že je plný přetváry	(110 bodů)
— že jsou v něm války a sociální nespravedlnost	(95 bodů)
— že je plný kompromisu	(80 bodů)
— že nemá společnou mravní normu	(67 bodů)

Výsledky ankety udávají body u jednotlivých možností.
(Z časopisu BRATRSTVO)

Uvádím úryvek z knihy PÍSEMNÝ ODKAZ, kterou vydal Křesťanský sbor v Brně. Letos uplynulo totiž 100 let od narození bratra F. Butchera, na jehož práci v naší vlasti s vděčností vzpomínáme. Důkazem toho je i knižní vydání souboru asi 130 jeho článků na 400 stranách formátu A 5. Toto vydání připravil zesnulý br. Dr. Zeman. Vázanou knížku v ceně 25 Kčs si můžete objednat na adresu Jan Kašparec, ul. Svatopluka Čecha 100, Brno 12.

V článcích br. Butchera jsou výklady různých oddílů Písma, a také zásady shromažďování věřících dle Písma a vzoru prvních učedníků. Proto by s touto knihou měl být seznámen každý, komu leží na srdci dílo Páně. Obsah přinese užitek i mladším věřícím.

-pz-

„Pojdte, sklánějte se a padněte před ním, klekejte před Hospodinem stvořitelem našim.“

Zalm 95:6

MYŠLENKY O CHVALOŘEČENÍ

V oné krásné rozmluvě Pána Ježíše se ženou Samaritánkou u Jana ve 4. kapitole poukazuje Pán Ježíš na chvalořečení či velebení. V tomto oddílu nacházíme několik jasných a určitých pokynů. On řekl: „Praví modlitebníci“ (lépe chvalitelé), „kteří velebí Otce, musí v duchu a v pravdě velebit“; a pak dodává, „neboť takových Otec hledá, aby velebili Jej. Bůh duch je a ti, kteří ho velebí, v duchu a v pravdě musejí ho velebit“. Z toho soudíme, že praví chvalitelé jsou vzácní, jinak by je Otec nemusel hledat; to není Pastýř, hledající ztracené ovce, ani Syn člověka, hledající to, co bylo zahynulo; ale Otec, který hledá mezi svými dítkami ty, jež by Ho v pravdě velebili...

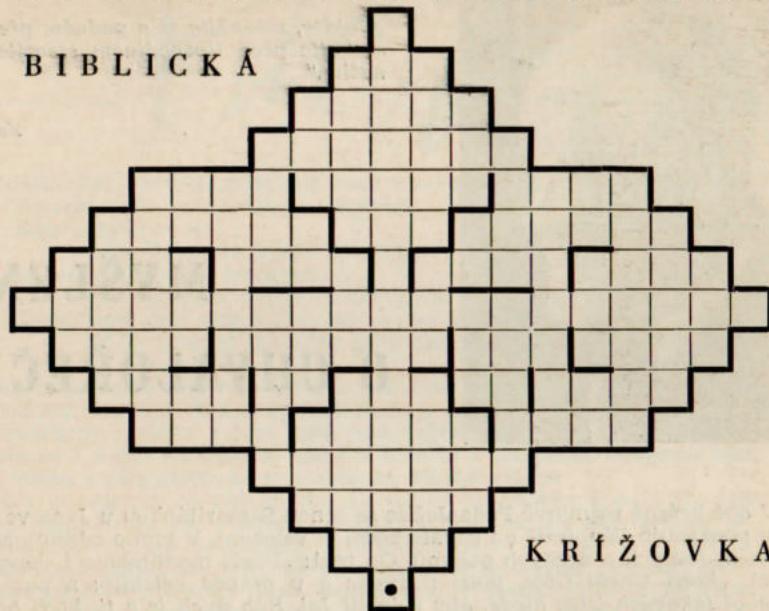
Dva potěšitelné případy osobního slyšitelného chvalořečení nalézáme při Anně, když plésalo její srdce v Hospodinu (1. Sam. 2:1-10), a při Marii, kdy její srdce oplývalo chválou (Luk. 1:46-50). Její postava skloněná u nohou Pána Ježíše poukazuje jistě na velebení. Druhá, této podobná scéna, když Maria z Betany vzala libru drahé masti z výborného nardu a pomazala noh Ježíšových (Jan 12:3). V těchto případech vidíme srdce oplývající chválou a vděčností vůči Pánu. Takový stav duše nastává, když se srdečně zaměstnáváme Bohem, naším Otcem, nebo když uvažujeme o nesmírném bohatství Jeho milosti, zjevené v osobě našeho drahého Spasitele; když zakoušíme dlouhost, širokost, hlubokost a vysokost Jeho lásky; když chápeme velikost Jeho oběti na kříži; když pochopíme Boží nezměrné slitování a neskonala milost k nám, ztraceným hříšníkům. Pak před Ním vyléváme svá srdce a velebíme Jej a zdáme Mu čest...

Když se věřící scházejí prvního dne v týdnu, aby vzpomínali na Pána při lámání chleba, jako to učinili první křesťané, mají tu nejvhodnější příležitost k srdečnému velebení. Ti, kteří celý týden žili v obecenství s Bohem a Jej chválili, jistě se tohoto dne s radostí a v touze duše shromáždí, aby spočíne v chvalořečení vylili před Ním svá srdce. Nebude toho On zalibovat? Nepřijme s uspokojením vůni zápalu ze zlatého oltáře – srdce? Chválení a velebení mezi takto shromážděnými se může projevit zpěvem nebo chvilkou ticha; může být vyjádřeno slovy některého bratra, který Pánu přináší to, co ostatní cítí; jiný je třeba veden prohloubit toto chvalořečení přečtením oddílu z Písma, bud s výkladem nebo bez něho. A tak srdce věřících, naplněná vděčností vůči Bohu a radosti z Něho a Jeho předivných cest lásky a milostí „zpívají a plesají“ Mu vstříc...

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

A
B
C
D
E
F
G
H
J
K
L
M
N
O
P

BIBLICKÁ

Ak ste pozorne čitali články tohto čísla časopisu, nájdete v tajničke verš Písma, ktorý bol citovaný.

VODOROVNE: A) Iniciálka muža, o ktorom povedal Pán Ježiš, že je opravdový Izraelita. - B) Čo je príčina smrti mnohých podľa Rimanom 6. - C) meno mládenca, ktorý zabil Iva i medveda. - D) Názov mesta, nedaleko ktorého bola Jákobova studňa. - E) Vták, ktorého Izraeliti nesmeli jesť (Lev. 11) - malé zviera, ktoré kazi vinice v kvete - bolo počuť z vnútorného väzenia, kde boli Pavel a Silas. - F) meno muža, podľa ktorého sa volalo námestie, cez ktoré išiel Pavel do Rima (s „y“) - začiatok slova reagoval - čo mal robiť oheň oltára pri zápalnej obeti. - G) Cedrový stôp na stavbu domu (1. Kr. 7) - čo človek na sebe nemôže urobiť bielym alebo čiernym (Mt. 5) - iniciálka muža, ktorý si prial zomrieť - vrch, kde prišiel Eliáš po 40 dňoch cesty (česky). - H) Prvá časť tajničky. - J) meno muža, ktorý bojoval s Abramom proti štyrom kráľom - priezvisko tisícnika, ktorý poslal Pavla k Felixovi (s „i“) - začiatok epištoly - čakal marnotratného syna. -

K) Začiatok meno bezbožníka, ktorý sa bude vydávať za Boha - iniciálky ženy a muža v Korinte, u ktorých Pavel býval a pracoval - prvé slovo Saula k Pánu Ježišovi (česky) - jedno zo slov verša 1. Paral. 7:29 - koniec viery (1. Petr. 1). - L) Cez ucho čoho prejde ľahšie veľblúd než bohatý do Božieho kráľovstva (s „y“) - modlí sa - muž ženy menom Abigail (bez „b“). - M) Nie cudzi. - N) Kráľovna na hrade Súsan. O) Koniec meno prvého vraha.

ZVISLE: 1) Iniciálka meno muža, ktorý sa dožil 912 rokov. - 2) Deviať rana na Egypt. - 3) Miesto, kde hádzali kresťanov šelmám. - 4) Zachránený od večného zahynutia. - 5) Iniciálky dvoch bratov, rybárov - spoluľásky toho. - 6) Boh urobil s nami pred založením sveta. - 7) Kráľ, ktorý zomrel na vrchu Gilboe - Pán Ježiš urobil s kalichom utrpenia (obr.). - 8) Daroval - prvé a posledné písmeno meno Izákovej matky - zabity pri truhle zmluvy - začiatok plesania. - 9) Názov pohoria v Azii -

čo robi Jonáš na lodi - nádhera. - 10) Druhá časť tajničky. - 11) Malý otvor česky - časť slova hašterivý - Pavel mal v tele. - 12) Začiatok meno bohyne Efežanov - polovica hory - nástroj na mlátenie - nápis na kríži (bez posl. písmena). - 13) Z Hermona zostupuje na vrchy Siona (obr.) - dve rovnaké veci vo svätyni. - 14) Pravá ruka. - 15) Samohlásky jediného mena, v ktorom môžu Pomôžeme: 9. PAMIR.

Tajničku zašlite na adresu Petr Slepánek, Mánesova 28, Prostějov - do 15. 1. 1970.

Vyluštení otázek druhého čísla

1. DOBRÝ PASTÝŘ
PÁN BLÍZKO
2. DAVID
ZACHEUS

3. JAN KŘTITEL
4. a) Izrael okolo Jericha (Jozue 6:3, 15)
b) Pavel (2. Kor. 11:24)
c) Jákob (Gn. 28:10, 31:3, 46:4, 50:5)
d) Samson (Soud. 14:20)

Omienou za správnou odpověď zasíláme Rutce Suré ze Vsetína.

DRAZÍ,

jsme vděční Pánu, že můžeme tímto číslem ukončit letošní ročník Živých slov. Víme, že jste na svých modlitbách pomáhali naší práci, vždyť jedinou našou touhou bylo, aby i tímto způsobem mohlo se Pán Ježiš Svým slovem přiblížit k vám, k lidskému srdci a způsobit v něm odevzdu. On si přeje, aby srdce člověka „hořelo“ při slyšení Pisma; abychom znovu, každý den se rozhorli pro Něj a tak dokázali, že jsme skuteční křesťané, kteří následují svého Pána.

Jako každá lidská práce nese stopy nedokonalosti, tak i nám promiňte všechno, co se vám na časopisu nelíbilo. A napište nám své názory, přispějte svým článkem, námětem do tohoto společného díla.

Byli jsme povzbuzeni v naší práci mnohými projevy souhlasu, jsme rádi,

že o našem časopisu napsaly také redakce Košnických jisker a Bratrstva.

Zájem o náš časopis podle poslední statistiky překročil možnosti. Proto nemůžeme uspokojit všechny zájemce. - Prosíme vás, abyste si na příští rok objednali pouze nejnudnější počet výtisků a umožnili nám tak zaslat časopis i novým zájemcům. Pokud možno, posílejte hromadné objednávky, aby naše administrace měla ulichencou práci a mohla tak pružněji reagovat na všechny změny a vaše požadavky.

Přejeme vám, draží čtenáři, pro příští rok mnoho Božího požehnání, opravdové radosti a pokoje, vždyť Jeho království - opravdové křesťanství - není pokrm a nápoj, ale spravedlnost, pokoj a radost v svatém Duchu.

VAŠE REDAKCE

Obrázek k článku na str. 3.

3. D O M 8 , D O M 8 !

Mužský sbor

1. Do-mů, do-mů, touží duše mo-je; domů, domů,
2. Do-mů, do-mů, touží duše mo-je; domů, domů,
3. Do-mů, do-mů, vím, že voláš syna; domů, domů,
tou-ží duše má! Za Jordánem v nebi Otce mám,
ří-dím kro-ky své! Za Jordánem v nebi Otce mám,
za Jordán chci jít! Již se blíží doba, půjdu tam,
če-ká mne a já chci jíti tam. Do-mů, do-mů,
ka-ždý spěchá, též chci jíti tam. Do-mů, do-mů,
s radostí, vždyť můj mne vede Pán. Do-mů, do-mů,
tou-ží duše moje. Domů, domů, za Jordán chci jít!
vo--lá duše moje. Domů, domů, ří-dím kroky své!
vím, že voláš syna. Domů, domů, vím, že voláš mne!